Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

"Από τη στάχτη του θα ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ"
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1995 ΑΡ. ΦΥΛ. 238 ΔΡΧ. 150

ΕΝΙΑΙΟΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΝΑΥΠΗΓΕΙΩΝ

Όχι στην καταστροφική πολιτική των ρωσόδουλων

Βρισκόμαστε μπροστά ίσως στην πιο κρίσιμη στιγμή στην πρόσφατη ιστορία του τόπου, σε εξελίξεις που θα κρίνουν το παρόν και το μέλλον της ναυπηγικής βιομηχανίας.

Το ζήτημα αυτό δεν αφορά απλά το δικαίωμα στη δουλειά των 10.000 περίπου εργαζόμενων στον κλάδο. Η ναυπηγική βιομηχανία είναι ό,τι έχει απομείνει στη βαριά βιομηχανία, το μέλλον της και η πορεία της παίζουν σήμερα το βασικό ρόλο για το μέλλον και την πορεία ολάκερης της χώρας.

Στο σύγχρονο κόσμο ο πολιτισμός και η πρόοδος μετράνε με την ανάπτυξη ή όχι της βιομηχανίας. Να γιατί η υπεράσπισή της είναι πάνω απ' όλα εθνικό και δημοκρατικό καθήκον της πιο ιστορικά πολιτισμένης και επαναστατικής τάξης, της εργατικής τάξης. Αυτή την αλήθεια καλείται σήμερα να επιβεβαιώσει μέσα από τον αγώνα της η ελληνική εργατική τάξη, και πάνω απ' όλα το εργατικό κίνημα των ναυπηγείων.

Για να δοθεί νικηφόρα αυτός ο αγώνας, είναι απαραίτητη η γνώση των εχθρών, η γνώση στη διάταξη των αντεργατικών δυνάμεων και η εκπόνηση ενός ενιαίου σχεδίου δράσης του εργατικού κινήματος σ' όλο το χώρο της ναυπηγικής βιομηχανίας.

ΟΙ ΚΥΡΙΕΣ ΕΧΘΡΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Αυτές σήμερα φωλιάζουν **μέσα στο κράτος** και λειτουργούν με ενιαίο σχέδιο για τη διάλυση της ναυπηγικής βιομηχανίας.

Κεντρικός τους στόχος είναι το χτύπημα του κατασκευαστικού τομέα των ναυπηγείων, εκείνης δηλαδή της πλευράς που σήμερα αποτελεί το Α και το Ω στη ναυπηγική βιομηχανία.

Ενιαία, όλα τα ναυπηγεία της χώρας, κάτω από την κυριαρχία της εκφυλισμένης κρατικής γραφειοκρατικής αστικής τάξης, μέσα από τις περιβόητες κρατικοποιήσεις κρατήθηκαν στην καθυστέρηση και αφέθηκαν έξω από κάθε εκσυγχρονισμό που απαιτούσαν οι νέες τεχνολογίες στη σύγχρονη ναυπήγηση των πλοίων.

Αυτή είναι η βαθιά αιτία της κρίσης στο σύνολο των ναυπηγείων της χώρας.

Ο ιμπεριαλισμός, για να ασκεί την κυριαρχία του πάνω σε μια χώρα, είναι υποχρεωμένος να στηρίζεται στις πιο αντιδραστικές - οπισθοδρομικές μερίδες της άρχουσας τάξης και μέσα από εκεί να κρατάει τη χώρα στην καθυστέρηση και στην κυριαρχία του.

Η ιμπεριαλιστική εξάρτηση της χώρας μας επέβαλε μια αργή και βασανιστική ανάπτυξη στη βιομηχανία. Όμως τα σημερινά φαινόμενα της κρίσης δεν έχουν να κάνουν μ' αυτή τη βασανιστική πορεία της τελευταίας 50ετίας, μέσα στα πλαίσια του δυτικοευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού.

Η οξύτητα της σύγκρουσης και τα φαινόμενα της διάλυσης βρίσκονται στη βίαιη αλλαγή που επιβάλλεται στους στρατηγικούς προσανατολισμούς της χώρας.

Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός, στηριγμένος στην πιο αντιδραστική μερίδα της άρχουσας τάξης, στην κρατική γραφειοκρατική-παρασιτική αστική τάξη, έχοντας εξασφαλίσει την κυριαρχία του πάνω στη στρατηγική όλων των αστικών πολιτικών κομμάτων και σημαντικά ερείσματα μέσα στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, έχει περάσει σε μια γενική επίθεση, για να βάλει τη χώρα στο άρμα της εξυπηρέτησης των δικών του επιθετικών-πολεμικών συμφερόντων στην περιοχή των Βαλκανίων.

Προϋπόθεση γι' αυτό είναι το χτύπημα κάθε εσωτερικής βάσης του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού, το σώριασμα σε ερείπια κάθε βιομηχανίας που δένεται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο με την Ευρώπη.

Αυτή η επίθεση εκδηλώνεται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στη ναυπηγική βιομηχανία.

- **Στο Σκαραμαγκά:** Μέσα από την 10ετία της κυριαρχίας της γραφειοκρατικής αστικής τάξης, την ονομαζόμενη δηλαδή κρατικοποίηση, μετέτρεψαν το ναυπηγείο από βασική κατασκευαστική μονάδα σε συνεργείο επισκευών.

Τα προγράμματα για κατασκευή των πολεμικών δεν ήταν τίποτε άλλο από την προμετωπίδα του μετώπου των υποτακτικών του ρώσικου ιμπεριαλισμού με τη σοβινιστική αστική τάξη ενάντια στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Φυσική κατάληξη αυτής της πορείας -όπως αναλύουμε σ' άλλο άρθρο- είναι η πρόταση να πάρει τα ναυπηγεία ο Καλογερίδης, άνθρωπος δεμένος με χίλια νήματα με το ψευτοΚΚΕ, ο κατεξοχήν επισκευαστής-εργολάβος στη ναυπηγοεπισκευαστική βιομηχανία.

- **Στην Ελευσίνα:** Χτύπημα στον Περατικό μέσα από τη μέθοδο του σαμποτάζ κάθε προσπάθειας επένδυσης στον τομέα της κατασκευής και την πιστωτική του ασφυξία.

Όπως αναλύουμε σ' άλλο άρθρο, η κύρια προσπάθεια τώρα είναι μέσω ιδιαίτερα του ψευτοΚΚΕ να χτυπηθεί κάθε έννοια ιδιωτικοποίησης και το ναυπηγείο να περάσει στα χέρια της κρατικής γραφειοκρατικής αστικής τάξης ή να κλείσει.

- **Στη Σύρα:** Η "κρατικοποίηση" κράτησε το ναυπηγείο μακριά από κάθε εκσυγχρονισμό και το οδήγησε για μια περίοδο στο κλείσιμο. Η

συνέχεια στη σελ. 2

ΟΧΙ ΣΤΗ ΡΩΣΟΔΟΥΛΗ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ

Στο προηγούμενο φύλλο της Ν.Α. είχαμε δημοσιεύσει άρθρο για το ρόλο της Λιάνη στην πολιτική ζωή της χώρας και την είχαμε χαρακτηρίσει ρωσόδουλη "Φρειδερίκη". Οι εμφανίσεις της στην Τήνο για το ετήσιο "τάμα" του ζεύγους και στις πολιτιστικές εκδηλώσεις "Πρέσπες '95" όχι μόνο επιβεβαιώνουν την εκτίμησή μας, αλλά και αποκαλύπτουν μία νέα ποιότητα. Η Λιάνη είναι ένα πρόσωπο που δεν έχει πολιτικό παρελθόν, δεν έχει κερδίσει την πολιτική της δύναμη έστω εμφανιζόμενη σαν αστή μπροστά στο λαό, αλλά κινούμενη στο παρασκήνιο με την υποστήριξη του πράκτορα Παπανδρέου. Το γεγονός ότι προβάλλει σαν επικεφαλής της μισής κυβέρνησης στις Πρέσπες και σαν ορθόδοξη ηγέτιδα του έθνους "βαπτίζοντας" στη θρησκεία τον πρωθυπουργό της χώρας στην Τήνο δεν είναι μόνο άλλη μια χυδαία επίδειξη δύναμης του σοσιαλφασισμού, αλλά πολιτειακό πραξικόπημα, καταπάτηση των θεσμών και κάθε έννοιας της δημοκρατίας κάτω από πενταπλή συγκατάθεση.

ΤΟ "ΤΑΜΑ"

Το ετήσιο τάμα της Τήνου ήταν από την αρχή μια υπαγορευμένη από τον πράκτορα σύζυγό της πρωτοβουλία της Λιάνη. Ξεκίνησε το 1989, όταν ο Παπανδρέου γύρισε από το Χέρφιλντ "σιδερένιος", και η ίδια το αποκάλεσε "χρέος ζωής". Η ετήσια επίσκεψη στην Τήνο ποτέ δεν ήταν μία σεμνή, ταπεινόφρονη, θρησκευτική εκδήλωση δύο πιστών. Ήταν μία πολιτική εκδήλωση υποστήριξης και προβολής της ορθοδοξίας σαν εθνικής θρησκείας.

Φέτος έγινε εκδήλωση της πολιτικής κυριαρχίας της Λιάνη σαν ορθόδοξης ηγέτιδας του έθνους. Ντυμένη στα λευκά, σύμβολο της αγνότητας, η Λιάνη, αφού γονάτισε μπροστά στην εικόνα της Παναγίας, δήλωσε στο πλήθος των τηλεοπτικών συνεργείων ότι *«η πίστη για τους χριστιανούς είναι μια πράξη ταπεινότητας»*... Μετά τη Λιάνη γονάτισε μπροστά στην εικόνα και ο Παπανδρέου και είπε τα εξής: *«Η πράξη μου είναι μια έκφραση σεβασμού στη θρησκεία και στα σύμβολα του χριστιανισμού και παρακάλεσα την Παναγία να βοηθήσει τη χώρα και το έθνος»*. Ο άθεος σοσιαλιστής πρωθυπουργός, αφού "μυήθηκε" στα ιερά και τα όσια του χριστιανισμού από την πιστή σύζυγό του, σηκώνει τη σημαία της ορθοδοξίας και βάζει στα χέρια του Θεού τις τύχες της χώρας κατά τα

συνέχεια στη σελ. 9

ΤΟ ΠΟΝΗΡΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΣΤΑ ΣΠΑΤΑ

Ο Λαλιώτης προώθησε τελικά τη σύμβαση για την κατασκευή του αεροδρομίου των Σπάτων στη Βουλή για ψήφιση, μετά από δύο χρόνια διαπραγματεύσεων. Όμως οι ρυθμίσεις Λαλιώτη έχουν αποκλείσει αυτό που δεν ήθελε ο σοσιαλφασισμός, δηλαδή την πλειοψηφία του γερμανικού ομίλου στο κεφάλαιο και στη διοίκηση και τη διαχείριση του αεροδρομίου από τον Όμιλο μετά την κατασκευή του. Αυτά περιέρχονται στη σύμβαση με το ελληνικό Δημόσιο. Αυτό επιτρέπει στην ΠΟΛΑΝ να υπερψηφίζει κατ' αρχήν, ενώ το υπόλοιπο σοσιαλφασιστικό μπλοκ κρατά στάση "αρχών" κατά των ιδιωτικοποιήσεων.

Ο αρχικός στόχος και η βαθύτερη επιθυμία του Λαλιώτη ήταν να μη γίνει το έργο. Όμως όταν παίζεις στο τεραίν της Ευρωπαϊκής Ένωσης και βρίσκεις ειλημμένες αποφάσεις από την προηγούμενη κυβέρνηση είσαι αναγκασμένος να κάνεις ορισμένες υποχωρήσεις.

Η σύμβαση που υπογράφτηκε τελικά έχει τέσσερα θετικά σημεία για το σοσιαλφασισμό, που του επιτρέπουν να μην ανησυχεί και να είναι ικανοποιημένος από αυτήν.

Το πρώτο είναι ότι το Δημόσιο συμμετέχει με 55%, ενώ η κατασκευάστρια Hochtief με 45%. Η παλιότερη σύμβαση της Ν.Δ. έδινε το 60% στη Hochtief.

Δεύτερο, η διάρκεια της σύμβασης μειώνεται από πενήντα σε τριάντα χρόνια, δείχνοντας το δρόμο της εξόδου για τους γερμανούς μία ώρα αρχύτερα.

Τρίτο, η σύνθεση του Διοικητικού Συμβουλίου (τέσσερις σύμβουλοι διορισμένοι από την ελληνική κυβέρνηση, τέσσερις διορισμένοι από την κοινοπραξία και ένας ανεξάρτητος) ευνοεί τη δημιουργία τριβών και διαφωνιών, που είναι σίγουρο ότι θα ανακύψουν, δεδομένης της πολιτικής Λαλιώτη και των πολλών αρύθμιστων ζητημάτων που έχει αφήσει σε σχέση με την κατασκευή και τη λειτουργία του αεροδρομίου. Οι διαφωνίες αυτές μπορούν να λυθούν μόνο με διεθνή διαιτησία. Δηλαδή το έργο μπορεί να μπλοκάρει οποιαδήποτε στιγμή και να καθυστερήσει σημαντικά, κατά τα πρότυπα του μετρό.

Τέταρτο, όπως κατάγγειλαν με δηλώσεις τους χτες οι Μητσοτάκης και Πάγκαλος, τα έργα θα ανατεθούν σε εργολήπτες επιχειρηματίες του σοσιαλφασισμού, η ανάθεση έχει προβλεφτεί ότι θα γίνεται απευθείας χωρίς διαγωνισμό σε προμηθευτές όπως ο Μπόμπολας και ο Κόκκαλης, οι οποίοι αναμένουν να έχουν οφέλη - σύμφωνα με τις δηλώσεις Μητσοτάκη- μέχρι και 800 δις δρχ. (*Αδέσμευτος Τύπος*, 31/8). Αυτό το νόημα έχει και το ότι ο Λαλιώτης αρνείται επίμονα να εκτιμήσει το κόστος του έργου, που μπορεί να φτάσει μέχρι και 1 τρις.

Αυτή είναι η σύμβαση Λαλιώτη: Μετατρέπει το αεροδρόμιο σε κρατική ΔΕΚΟ με συμμετοχή ιδιωτών και προσλαμβάνει ιδιώτη να το κατασκευάσει αποκλείοντάς τον ουσιαστικά από τη διαχείριση και λειτουργία του και αποτρέποντας οποιαδήποτε πρόθεσή του για επένδυση, εφόσον δε θα έχει κέρδη από αυτήν. Έτσι θα γεννηθεί άλλο ένα μικρό κράτος του σοσιαλφασισμού.

Σε κάθε περίπτωση όμως το αεροδρόμιο πρέπει, κατά τη γνώμη μας, να κατασκευαστεί, γιατί το ελληνικό Δημόσιο και η οικονομική ανάπτυξη θα ζημιωθούν πολύ περισσότερο αν αυτό το έργο δε γίνει. Και είναι ξεκάθαρο ότι αν δε γίνει τώρα δε θα γίνει ποτέ. Ήδη η δίχρονη καθυστέρηση είχε ένα ανυπολόγιστο κόστος για την ελληνική οικονομία.

Το σοσιαλφασιστικό μπλοκ χτυπάει τη σύμβαση όχι γιατί αυτή, έτσι όπως έχει διαμορφωθεί, δίνει τη δυνατότητα στο Λαλιώτη να σαμποτάρει το έργο τόσο κατά την κατασκευή όσο και κατά τη λειτουργία του, αλλά γιατί είναι "αποικιοκρατική".

Δηλαδή είναι ζημιογόνα για το ελληνικό Δημόσιο όχι γιατί ο Λαλιώτης την έκανε να είναι, αλλά γιατί έτσι το θέλησαν οι "αποικιοκράτες" κερδοσκόποι Γερμανοί και το "Ευρωπαϊκό" Διευθυντήριο. Οι Γερμανοί είναι ιδιώτες καπιταλιστές που είναι σαφές ότι θα προσπαθήσουν να πάρουν ό,τι μπορούν. Δεν έχουν καμία υποχρέωση να ασκούν αυτοί πατριωτική εθνική πολιτική για την Ελλάδα.

Ο Λαλιώτης έκανε, κατά τη γνώμη μας, μ' αυτούς το εξής: Τους πήρε την ιδιοκτησία του αεροδρομίου και τους φούσκωσε τις τσέπες, με τον όρο να επιτρέψουν στους ρωσόδουλους εργολάβους Κόκκαλη, Μπόμπολα και Σία να κερδίζουν τα πιο τρελά ποσά. Από αυτή την άποψη το αποικιοκρατικό στοιχείο υπάρχει, αλλά με μητρόπολη τη Ρωσία και τους χαφιέδες της.

Ο Έβερτ, που έχει βάλει πολύ δυνατές φωνές ενάντια στη σύμβαση με αυτό το επιχείρημα και έχει παρασύρει και το Μάνο στην υπόθεση αυτή, είναι ιδιαίτερα εκτεθειμένος, γιατί ως Ν.Δ. δεν έβρισκε καθόλου "αποικιοκράτες" τους Γερμανούς, αλλά φερέγγυους συνεταίρους.

Σε ό,τι αφορά το ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ, τηρούν τη γνωστή τους αντιευρωπαϊκή στάση και δίνουν παράσημα στον Πάγκαλο που, από τότε που ήταν Υπουργός Μεταφορών, επέμενε ότι το αεροδρόμιο πρέπει να γίνει στην Τανάγρα και σήμερα έχει γίνει επικεφαλής όλης της αντιHochtief εκστρατείας. Το ανεξήγητο παρά-

συνέχεια στη σελ. 6

ΕΝΙΑΙΟΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΝΑΥΠΗΓΕΙΩΝ

συνέχεια από τη σελ. 1

ιδιωτικοποίησή του ήταν μια υποχώρηση απέναντι στην Ευρωπαϊκή Ένωση, που όμως δεν ερχόταν σε αντίθεση με τα κεντρικά τους σχέδια, του χτυπήματος δηλαδή κάθε εκσυγχρονισμού στον τομέα της κατασκευής. Και αυτό λόγω της μικρής παραγωγικής βάσης του ναυπηγείου και της αποκλειστικής του κατεύθυνσης στην επισκευή.

- **Στη Χαλκίδα:** Και εκεί οι μη κατασκευαστικές δυνατότητες του ναυπηγείου ήταν το καθοριστικό για να το αφήσουν στην ιδιωτικοποίηση με 10ετές ενοίκιο.

Σήμερα όμως, και στο βαθμό που το ναυπηγείο βρίσκεται μπροστά στην πραγματοποίηση μιας γιγάντιας για τις δυνατότητές του μετασκευής του πλοίου "Ρέτζεντ Σκάι", διάρκειας 2 χρόνων για 1000 εργάτες, η ρωσόδουλη κρατική γραφειοκρατία ξεκίνησε το χτύπημα του ιδιώτη, με απρόβλεπτες συνέπειες για το μέλλον του ναυπηγείου.

- **Στη ΝΑΥΣΙ:** Έγινε η πιο "ήσυχη" ιδιωτικοποίηση, ακριβώς γιατί ο ιδιώτης Καλογερίδης, που είχε την υποστήριξη του ψευτοΚΚΕ, είχε ανάγκη από μια βιομηχανική φίρμα για να βάλει το πόδι του στη διάλυση των ναυπηγείων του Σκαραμαγκά.

Μέσα απ' αυτή τη σύντομη ματιά στην πορεία όλων των ναυπηγείων της χώρας αναδείχνεται ένας βασικός εχθρός και ένα ενιαίο χτύπημα σε κάθε προσπάθεια ανάπτυξης της ναυπηγικής βιομηχανίας: **κρατική γραφειοκρατία, ιδιώτες-αχυράνθρωποι του ρώσικου ιμπεριαλισμού, συνδικαλιστική γραφειοκρατία με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ. Αυτές είναι οι κύριες εχθρικές δυνάμεις απέναντι στις οποίες το εργατικό κίνημα πρέπει να κατευθύνει τα κύρια πυρά του.**

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΑ ΕΝΔΙΑΜΕΣΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Οι αστικές και εφοπλιστικές δυνάμεις που θέλουν την ιδιωτικοποίηση μέσα στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης βρίσκονται σήμερα, αντικειμενικά, στις ενδιάμεσες δυνάμεις.

Ακριβώς γιατί η γραμμή της ιδιωτικοποίησης στις σημερινές συνθήκες δεν είναι αυτή που κατεδαφίζει τη ναυπηγική βιομηχανία, αλλά, από την άλλη μεριά, δέχεται και η ίδια την υπονόμευση, το σαμποτάζ και το χτύπημα από τους εκπροσώπους της ρωσόδουλης κρατικής γραφειοκρατίας.

Ο Περατικός δεν πήρε τα ναυπηγεία της Ελευσίνας για να τα κλείσει. Το ίδιο και ο Λελάκης στη Χαλκίδα, όπως και ο Ταβουλάρης στη Σύρα.

Το κριτήριο του καθένα απ' αυτούς δεν ήταν βέβαια κανένα άλλο πέρα από το καπιταλιστικό κέρδος και τα σχέδια για την "ανάπτυξή" τους υποτάσσονταν σ' αυτό το βασικό κριτήριο. Αυτό φάνηκε άλλωστε από τον τρόπο με τον οποίο ο Όμιλος Περατικού εγκατέλειψε τα ναυπηγεία της Ελευσίνας.

Όμως, για να οδηγήσεις την ταξική πάλη σε μια κατεύθυνση εθνικής ανάπτυξης, για να περιφρουρήσεις και να αναπτύξεις τα εργατικά δικαιώματα, **πρέπει να υπάρχει βιομηχανία**.

Αυτή είναι η πρώτη απαραίτητη προϋπόθεση. Και αυτό είναι σήμερα το βασικό ζήτημα με τους αστούς εκπροσώπους της ιδιωτικοποίησης. Το ότι δηλαδή η γραμμή αυτή θέλει σήμερα στη χώρα ναυπηγεία ανοιχτά. Αυτό είναι που την κατατάσσει αντικειμενικά στις δυνάμεις εκείνες που σήμερα θέλουν τη ναυπηγική βιομηχανία στη χώρα.

Όμως η ίδια η εμπειρία του Περατικού έδειξε πως οι αστικές δυνάμεις της ιδιωτικοποίησης δεν μπορούν να εμποδίσουν την καταστροφή χωρίς το χτύπημα της ρωσόδουλης κρατικής γραφειοκρατίας, όσο οι ίδιες δε χτυπάνε αποφασιστικά τους δεσμούς τους με την κρατική γραφειοκρατία, όσο δε βρίσκονται κάτω από τον έλεγχο ενός δημοκρατικού εργατικού κινήματος.

ΕΝΙΑΙΟ ΣΧΕΔΙΟ ΔΡΑΣΗΣ

Το εργατικό δημοκρατικό κίνημα πρέπει ενιαία σ' όλη τη ναυπηγική βιομηχανία να βάλει στο κέντρο της πάλης του την ανατροπή της κυρίαρχης ρωσόδουλης κρατικής γραφειοκρατίας. Χωρίς αυτή την ανατροπή τίποτα δεν μπορεί να προχωρήσει, όχι μόνο στο χώρο της ναυπηγικής βιομηχανίας, αλλά σ' όλη τη βιομηχανία, σ' όλη τη χώρα.

Απέναντι σ' αυτή την κύρια εχθρική καταστροφική δύναμη το εργατικό κίνημα κάθε ναυπηγείου πρέπει να βάλει τα δικά του αιτήματα, να ορθώσει το δικό του μέτωπο πάλης.

Το χτύπημα του ρωσόδουλου Καλογερίδη στο Σκαραμαγκά βρίσκεται στην ίδια πορεία με την ανάγκη έγκρισης επενδύσεων στην κατεύθυνση της κατασκευής και στα δύο μεγάλα ναυπηγεία της χώρας.

Προϋπόθεση γι' αυτό είναι το χτύπημα και η απομόνωση μέσα στο εργατικό κίνημα της γραμμής του ψευτοΚΚΕ, της γραμμής εκείνης δηλαδή που θέλει να μετατρέψει τα εργατικά σωματεία σε πέμπτη φάλαγγα της ρωσόδουλης κρατικής γραφειοκρατίας.

Το ψευτοαριστερό δίπολο "κράτος-αριστερά, ιδιώτης-δεξιά" πρέπει να τσακιστεί τόσο θεωρητικά, όσο και στην καθημερινή πολιτικοσυνδικαλιστική δράση.

Κατευθύνοντας ενιαία την πάλη απέναντι στις κύριες καταστροφικές δυνάμεις, πρέπει να επιβάλουμε τους δικούς μας όρους, έτσι ώστε οι ιδιωτικές επενδύσεις στα πλαίσια της Ε.Ε. όχι μόνο να περιφρουρούν τα δικαιώματα των εργαζομένων, αλλά και να βρίσκονται στην κατεύθυνση του εκσυγχρονισμού και της ενίσχυσης του κατασκευαστικού τομέα των ναυπηγείων.

Αυτό μπορεί να το επιβάλει μόνο ένα δημοκρατικό συνδικαλιστικό κίνημα, που μέσα από τη σύγκρουσή του με τον σοσιαλφασισμό έχει κατακτήσει την πιο πλατιά υποστήριξη όλων των εργαζομένων και της ευρύτερης κοινής γνώμης.

Η πείρα του συνδικαλιστικού κινήματος στην Ελευσίνα έδειξε πως υπάρχουν όλες οι προϋποθέσεις γι' αυτό. Αυτό που απαιτείται τώρα είναι η πιο πλατιά ενότητα των εργαζομένων σ' όλα τα ναυπηγεία και ο κοινός αγώνας πάνω σε αιτήματα, όπως:

- **Όχι στην καταστροφική πολιτική της ρωσόδουλης κρατικής γραφειοκρατίας - Όχι στον ενιαίο δημόσιο φορέα.**
- **Όχι στη μετατροπή των ναυπηγείων σε συνεργεία επισκευής.**
- **Κρατικές και ιδιωτικές επενδύσεις στα πλαίσια της Ε.Ε., τέτοιες που να εκσυγχρονίζουν τα ναυπηγεία και να τα κάνουν ανταγωνιστικά στη διεθνή αγορά της κατασκευής, κάτω από δημοκρατικό εργατικό έλεγχο.**
- **Προστασία των δικαιωμάτων των εργαζομένων.**

Μέσα από μια τέτοια πάλη είναι η ίδια η εργατική τάξη που μπαίνει μπροστά για την υπεράσπιση της βιομηχανίας, αναδείχνεται σαν τη μόνη πατριωτική δύναμη που μπορεί να εγγυηθεί την πρόοδο, τη δημοκρατία και την ειρηνική πορεία της χώρας.

Απ' αυτόν τον αγώνα θα εξαρτηθούν όλα!

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
15θήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5241058
Ετήσια συνδρομή: 3.600
Εξαμηνιαία: 1.800

Δειλές απόπειρες εκσυγχρονισμού στη διοίκηση

Το μήνα που μας πέρασε ο υπουργός Προεδρίας Γ. Ποττάκης έδωσε στη δημοσιότητα και σύντομα καταθέτει στη βουλή ένα νομοσχέδιο για τη δημόσια διοίκηση. Η ηγεσία της ΑΔΕΔΥ έσπευσε απνευστί να το καταδικάσει αυθημερόν. Το άρθρο αυτό δεν έχει την αξίωση να κάνει μια γενικότερη τοποθέτηση της ΟΑΚΚΕ στο ζήτημα της δημόσιας διοίκησης, αλλά μόνο να θίξει ορισμένες ουσιαστικές πλευρές του νομοσχεδίου, ώστε να καταλάβουμε το "ποιόν" του και να δούμε αν δίκαια ή άδικα "εξεγέρθηκε" η ηγεσία των δημόσιων υπαλλήλων.

ΤΙ ΠΡΟΒΛΕΠΕΙ ΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ

Πρόκειται για ένα νομοσχέδιο-μαμούθ που αριθμεί 47 σελίδες και αποτελείται από 26 άρθρα. Μ' αυτό επιχειρείται να καλυφθούν μια σειρά πρόσφατες εκκρεμότητες σχετικές με το δημόσιο τομέα, όπως ο τελευταίος διαγωνισμός για τις προσλήψεις, καθώς και να ρυθμιστούν γενικότερα ζητήματα, όπως οι μετατάξεις και ζητήματα υπηρεσιακής κατάστασης των δημ. υπαλλήλων.

Συγκεκριμένα, προβλέπονται τα εξής:

1. *Εθελοντικές μετατάξεις μετά από αίτηση του ίδιου του υπαλλήλου.*
2. *Πριμ παραγωγικότητας στους υπαλλήλους του υπουργείου Προεδρίας, του Εθνικού Τυπογραφείου και του ΑΣΕΠ.*
3. *Διορισμός στο δημόσιο των επιλαχόντων του τελευταίου διαγωνισμού, οι οποίοι δε διορίστηκαν όχι γιατί δεν έπιασαν τη βαθμολογία, αλλά γιατί υπερσκελίστηκαν από άλλους που είχαν αυξημένα μόρια λόγω κοινωνικών κριτηρίων.*
4. *Ειδική μεταχείριση στις προσλήψεις τόσο στο δημόσιο όσο και στον ιδιωτικό τομέα ατόμων με ειδικές ανάγκες, πολύτεκνων και παλιννοστούντων.*
5. *Μείωση του ωραρίου κατά 1 ώρα για υπαλλήλους που έχουν παιδιά με πνευματική, σωματική ή ψυχική αναπηρία.*
6. *Αύξηση των ημερών άδειας χωρίς αποδοχές.*
7. *Αύξηση σε 20 ημέρες της φοιτητικής άδειας για υπαλλήλους μ' αυτή την ιδιότητα.*
8. *Δυνατότητα για όλους τους υπαλλήλους να μεταφερθεί η κανονική άδεια στον επόμενο χρόνο.*
9. *Νομοθετείται ως αργία η εργάσιμη ημέρα μεταξύ δύο αργιών, κάτι άλλωστε που ίσχυσε αυτό το Δεκαπενταύγουστο.*

ΤΟ "ΖΟΥΜΙ" ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

Όπως φαίνεται από τα παραπάνω, πέρα από τη ρύθμιση ορισμένων εκκρεμοτήτων, η ουσία βρίσκεται στα δύο πρώτα σημεία. Άλλωστε, και η ηγεσία της ΑΔΕΔΥ εκεί επικεντρώνει κυρίως την κριτική της. Απ' ό,τι φαίνεται, ο υπουργός θέλει να περάσει κυρίως **αυτά** τα σημεία προσφέροντας ως δέλεαρ τις άδειες και όλα τα σχετικά. Γι' αυτό χρειάζεται να μιλήσουμε κάπως γενικότερα, με λίγα όμως λόγια, για την κατάσταση που επικρατεί στο ελληνικό δημόσιο.

Είναι γνωστή στους πάντες η γραφειοκρατία και η δυσκινησία που παρατηρείται στον τομέα αυτό. Από την πιο απλή συναλλαγή του μέχρι την πιο μεγάλη, από το να καταθέσει μία αίτηση για πιστοποιητικό μέχρι να ζητήσει τα δικαιολογητικά για να κάνει μια επένδυση (!), ο πολίτης αυτής (και όχι μόνο) της χώρας ταλαιπωρείται αφάνταστα από έναν αδηφάγο δημόσιο τομέα, φορέα πελατειακών σχέσεων και σε καμιά περίπτωση φορέα εξυπηρέτησης των στοιχειωδών αναγκών ενός σύγχρονου αστικού κράτους.

Όλα τα αστικά κράτη έχουν τη γραφειοκρατία τους, άλλα λίγο άλλα πολύ. Αυτό όμως που συμβαίνει με τη δική μας χώρα είναι πρωτοφανές. Αυτό έχει την εξήγησή του στον τρόπο σχηματισμού του νεοελληνικού κράτους, καθώς και στην αδυναμία της ελληνικής αστικής τάξης από τη στιγμή της γέννησής της να στηριχτεί στον παραγωγικό τομέα της οικονομίας, δίνοντας έτσι μια υπέρμετρη βαρύτητα στις πελατειακές σχέσεις με τους ψηφοφόρους και στη χρησιμοποίηση του δημόσιου τομέα ως "τσιφλικιού" του κάθε κομματάρχη μέσω των επιλεκτικών διορισμών. Πρόκειται στην ουσία για όλη την κακοδαιμονία του νεοελληνικού κράτους και της κοινωνίας που αυτό δημιούργησε.

Από τα παραπάνω πρόκυψε και η διόγκωση του δημόσιου τομέα σε αριθμό υπαλλήλων. Η ελληνική κοινωνία σήμερα έχει κυριολεκτικά γονατίσει, οικονομικά και πολιτικά, από τον υπερβολικό αριθμό τους, που δεν ανταποκρίνεται σε καμιά περίπτωση στις πραγματικές ανάγκες εξυπηρέτησης των πολιτών. Το δημοσιοϋπαλληλίκι, με τη "βοήθεια" και της αυξημένης ανεργίας, ιδιαίτερα των νέων, έχει αναχθεί σε πρώτο στόχο κάθε απόφοιτου από το σχολείο. Ας μπούμε κάπου κι ό,τι να 'ναι, είναι η κυρίαρχη (αλλά και καλλιεργούμενη) λογική σήμερα. Έτσι όμως μόνο δημιουργική και αποτελεσματική δουλειά δε γίνεται. Γιατί ο κάθε υπάλληλος, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων, δε δουλεύει εκεί που πραγματικά έχει γνώσεις και χρειάζεται, αλλά όπου "επιτάσσει" η "ανάγκη" του ρουσφετιού και των προσωπικών γνωριμιών και πελατειακών σχέσεων.

Είναι λοιπόν επιτακτική η ανάγκη να γίνει μια ριζική αναμόρφωση στη δημόσια διοίκηση, τουλάχιστον στο ζήτημα των διορισμών (εδώ έχει ήδη γίνει μια προσπάθεια) και στη μείωση του αριθμού των δημόσιων υπαλλήλων, καθώς και στην κατανομή τους στις διάφορες εργασίες.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΣΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

Ο σοσιαλφασισμός στηρίζεται στην ολοένα αυξανόμενη ανεργία για να μπορέσει να περάσει την πολιτική του, που είναι "τα πάντα στο Δημόσιο". Πρόσφατο παράδειγμα τα ναυπηγεία Ελευσίνας και Σκαραμαγκά. Είναι υπέρ της αδιάκοπης διόγκωσής του, αδιάφορο αν αυτό προσθέτει δυσβάστακτα βάρη στις πλάτες κυρίως των φτωχότερων στρωμάτων της ελληνικής κοινωνίας.

Αυτό το κάνει για πολλούς λόγους: Πρώτο, γιατί από κει αντλεί τη δύναμή του, ένα μεγάλο τμήμα του "στρατού" του. Το δημόσιο είναι η ανεξάντλητη δεξαμενή του σοσιαλφασισμού, με το μικροαστισμό και την ακινησία της σκέψης που το χαρακτηρίζει. Δεύτερο, γιατί έτσι συγκαλύπτει τις πραγματικές ανάγκες της οικονομίας, που πρέπει να στηρίζεται κυρίως στην παραγωγή και στη μεγάλη βιομηχανία και όχι στο δημοσιοϋπαλληλίκι. Η εξυπηρέτηση των ταμειακών αναγκών ενός υπερδιογκωμένου και αντιπαραγωγικού δημόσιου τομέα αφαιρεί κρίσιμους και χρήσιμους πόρους από τις πιο παραγωγικές επενδύσεις. Τέλος, με την "υπεράσπιση" από την πλευρά του σοσιαλφασισμού του δημόσιου τομέα ως τομέα που θεραπεύει πάσαν νόσον και δήθεν εξασφαλίζει την ανάγκη για δουλειά εμφανίζεται ως "φιλεργατικός" και "φιλολαϊκός", διαστρεβλώνοντας παράλληλα και συκοφαντώντας και το σοσιαλισμό ως υπέρμαχο του δημόσιου. Ο δημόσιος τομέας και ο κρατικισμός στην Ελλάδα εμφανίζεται από το σοσιαλφασισμό περίπου ως σοσιαλιστικός τομέας της οικονομίας!

Επομένως, κάθε προσπάθεια στοιχειώδους αστικού εκσυγχρονισμού απομέρους διάφορων μερίδων της αστικής τάξης στη χώρα μας είναι σίγουρο πως πάντα θα προσκρούει στις θορυβώδεις αντιρρήσεις του σοσιαλφασισμού.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΘΕΛΟΥΣΙΕΣ ΜΕΤΑΤΑΞΕΙΣ

Στο συγκεκριμένο ζήτημα τώρα, η πολεμική του συνοψίζεται σε δύο σημεία.

Το ένα είναι οι εθελοντικές μετατάξεις, με τις οποίες υποστηρίζεται από την ηγεσία της ΑΔΕΔΥ ότι *«ανοίγει ένας ακόμη δρόμος για ρουσφετολογικές μετακινήσεις των δημ. υπαλλήλων»* (*Το Βήμα*, 27/8/95). Να λοιπόν που, όπως πάντα κάνουν, καλύπτουν τη δεξιά γραμμή τους πίσω από αριστερή φρασεολογία: Κάτω το ρουσφέτι, κράζει ο σοσιαλφασισμός! Μιά βόλτα μόνο να κάνει κανείς κατά τους Δήμους που ελέγχουν οι σοσιαλφασίστες θα διαπιστώσει πόσο πιστεύουν οι ίδιοι τους αυτά που λένε! Αν δεν είσαι κνίτης με πατέντα δεν προσλαμβάνεσαι εκεί με τίποτα...

Τι το "κακό" κάνουν όμως αυτές οι μετατάξεις; Απλά, υπάρχουν τομείς στο δημόσιο με πληθώρα υπαλλήλων, επομένως υπεράριθμων, και τομείς με τεράστιες ελλείψεις. Από τη στιγμή που η μετάταξη είναι εθελοντική και μετά από αίτηση του ίδιου του υπαλλήλου, ποιο το πρόβλημα; Ίσα-ίσα, μόνο καλό πρόκειται να υπάρξει από την εφαρμογή ενός τέτοιου μέτρου. Δεν είναι σημαντικό να δουλεύει ένας υπάλληλος σ' έναν τομέα που ο ίδιος επιθυμεί και για τον οποίο ενδιαφέρεται περισσότερο και τον θεωρεί πιο κοντά στις γνώσεις του και στα ενδιαφέροντά του; Δε θ' αυξήσει έτσι την παραγωγικότητά του, όταν δουλεύει σε κάτι που του αρέσει περισσότερο; Έπειτα, μπορεί και η νέα του εργασία να τον βολεύει σε σχέση με τον τόπο κατοικίας του, τις μετακινήσεις του, το ωράριο λειτουργίας να συμβαδίζει περισσότερο με αυτό του ή της συζύγου του κτλ. Και αυτό το πράγμα, με το νομοσχέδιο, είναι ο μόνος αρμόδιος να το κρίνει, αφού ο ίδιος κάνει τη σχετική αίτηση. Άλλωστε, τα κριτήρια με βάση τα οποία τα αρμόδια υπηρεσιακά συμβούλια θα δέχονται ή όχι τις σχετικές αιτήσεις έχουν ήδη καθοριστεί (βλ. *Ελευθεροτυπία*, 25/5/95, σε εκλαϊκευτικό άρθρο για το νομοσχέδιο).

Τέλος, αν υπάρχει υποψία ότι θα γίνουν χαριστικές μετακινήσεις, εδώ είναι το κίνημα (αν πραγματικά οι "ηγέτες" ήθελαν να κάνουν μια τέτοια κινητοποίηση), ας το καλέσουν σε αγώνα και επαγρύπνηση να μην περάσουν τέτοιες πιθανές μετακινήσεις. Αυτό είναι άλλο και άλλο είναι να καταγγέλλεις ένα νομοσχέδιο **επί της αρχής**. Αν δέχεσαι την αρχή του νομοσχεδίου, τότε αγωνίζεσαι να το βελτιώσεις και πριν την ψήφισή του με διάλογο και κινητοποιήσεις και στη διάρκεια της εφαρμογής του με αδιάκοπο αγώνα. Στο κάτω-κάτω, οι συνδικαλιστές δημόσιοι υπάλληλοι συμμετέχουν στα υπηρεσιακά συμβούλια σε ποσοστό 40%, οπότε δίνεται άνετα η ευκαιρία να διαπιστώσει κανείς ρουσφέτια τέτοιου είδους. Αλλά η ΑΔΕΔΥ δεν κάνει τίποτα απ' όλ' αυτά: Δε δέχεται κανενός είδους μετατάξεις, διαιωνίζοντας έτσι τη σημερινή έωλη κατάσταση.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΙΜ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑΣ

Αν για κάτι θα μπορούσε να κατακρίνει κανείς το υπουργείο Προεδρίας στο συγκεκριμένο ζήτημα, δεν είναι γιατί θέλει να εφαρμόσει κάτι τέτοιο, αλλά γιατί το εφαρμόζει επιλεκτικά στους υπαλλήλους του δικού του μόνο υπουργείου! Ακολουθεί το παλιό καλό ρητό "ο παπάς πρώτα βλογάει τα γένια του"...

Το πριμ αυτό δε σχετίζεται με το μισθό του υπαλλήλου: είναι ένα ποσόν **πέρα** από το μισθό. Από τη στιγμή που δεν πρόκειται για τέχνασμα μείωσης του υπαλληλικού μισθού, δεν μπαίνει ιδιαίτερο πρόβλημα. Λέει εδώ η ΑΔΕΔΥ: "Είμαστε αντίθετοι γιατί δεν μπορεί να βρεθεί ακριβής μέθοδος υπολογισμού της απόδοσης του προσωπικού των δημόσιων υπηρεσιών". Προφάσεις εν αμαρτίαις, κύριοι! Τίποτα απολύτως δεν μπορεί να μετρηθεί; Έχουν όλοι οι υπάλληλοι **ακριβώς** την ίδια απόδοση; Δεν υπάρχουν άλλοι που δουλεύουν περισσότερο και άλλοι λιγότερο; Αυτή είναι η λογική του σοσιαλφασισμού: Ισοπέδωση των πάντων, και μάλιστα ισοπέδωση προς τα κάτω, προς τη μιζέρια και τον ωχαδερφισμό.

Το νομοσχέδιο εδώ απαντάει ότι *«το ύψος του επιδόματος μπορεί να αναπροσαρμόζεται με βάση την κατ' έτος συνολική παραγωγικότητα των ανωτέρω υπηρεσιών σε σύγκριση με το προηγούμενο έτος»*.

Ούτε εμείς μπορούμε να υποστηρίξουμε ότι σε **όλους** τους τομείς της δημόσιας διοίκησης μπορεί να γίνει μια τέτοια αντικειμενική μέτρηση. Αλλά από εδώ ως την πλήρη άρνηση **κάθε** τέτοιας δυνατότητας υπάρχει τεράστια απόσταση. Ένα υγιές συνδικαλιστικό κίνημα θα αντέτασσε τις συγκεκριμένες κατά τομέα δυνατότητες εφαρμογής του μέτρου και όχι μόνο για τις συγκεκριμένες υπηρεσίες. Θα αναζητούσε δηλαδή να βρει και σε ποιους άλλους τομείς θα μπορούσε αυτό να εφαρμοστεί.

Μπορεί εδώ να φέρει κανείς την αντίρρηση ότι καλά όλα αυτά, αλλά αν κάποιος διευθυντής, λόγω πολιτικής ή συνδικαλιστικής ή ακόμη και προσωπικής αντιπάθειας απέναντι σ' ένα συγκεκριμένο υπάλληλο, γράψει ψευδώς στην έκθεση αξιολόγησης ότι ο υπάλληλος αυτός εμφανίζει μέτρια ή κατώτερη απόδοση κι έτσι χάσει το πριμ, τότε τι γίνεται;

Να πεδίο πάλης, λέμε εμείς. Ενεργοποιήστε το συνδικαλιστικό κίνημα **και** προς μια τέτοια κατεύθυνση. Αξιώστε δικλείδες ασφαλείας από την πιθανή καταστρατήγηση του μέτρου από αυτούς που θα κληθούν να το εφαρμόσουν. Άλλωστε, σ' ένα γραφείο όλοι γνωρίζονται μεταξύ τους και ξέρει ο ένας για τον άλλο πόσο δουλευταράς ή πόσο τεμπέλης είναι. Τέλος, το νομοσχέδιο προβλέπει για την περίπτωση που θα διακοπεί για έναν υπάλληλο η καταβολή του πριμ λόγω κακής έκθεσης ότι το χρονικό διάστημα που δε θα το παίρνει δε θα μπορεί να υπερβαίνει τους εννιά μήνες κάθε φορά.

Το σίγουρο είναι πως για άλλη μια φορά θα χαθεί μια μικρή ευκαιρία. Όχι ότι άμα ψηφιστεί το νομοσχέδιο θα αλλάξει όψη συνολικά η δημόσια διοίκηση, αφού τα αίτια της κακοδαιμονίας της είναι βαθύτερα. Αλλά δεν μπορούμε στο όνομα της αποσπασματικότητας του κάθε μέτρου να απορρίπτουμε συλλήβδην τα πάντα.

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΣΤΗΝ ΚΟΜΠΡΑΔΟΡΙΚΗ ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Η σχεδόν ταυτόχρονη έξωση του Περατικού από την Ελευσίνα και η επιχείρηση εισβολής του Καλογερίδη στο Σκαραμαγκά αποτελούν τις δύο άκρες ενός μακρόχρονου και δραματικού προτσές, στη διάρκεια του οποίου ένα τμήμα της άρχουσας τάξης εκτοπίζει ένα άλλο μέσα από το κράτος και από την ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής.

Ο Περατικός είναι η ύστατη προσπάθεια της ελληνική αστικής τάξης να διατηρήσει κάτω από τον έλεγχό της ένα τουλάχιστον από τα δύο μεγάλα ναυπηγεία της χώρας.

Ο Καλογερίδης είναι η πρώτη, έστω αδύναμη, απόπειρα του ρώσικου ιμπεριαλισμού να κερδίσει το μεγαλύτερο από τα ναυπηγεία μέσω ενός αστού κομπραδόρου.

Έτσι, αν ο Περατικός είναι από τους τελευταίους αστούς τύπου Νιάρχου και Ανδρεάδη, ο Καλογερίδης είναι από τους πρώτους τύπου Κόκκαλη και Μπόμπολα.

Ανάμεσα σ' αυτά τα δύο είδη ανοιχτής μεγαλοαστικής ιδιοκτησίας και διαχείρισης των μεγάλων μέσων παραγωγής υπάρχει μια μεταβατική περίοδος, τόσο χρονικά όσο και ποιοτικά, στη διάρκεια της οποίας η ιδιοκτησία και η διαχείριση αυτών των μέσων ανήκει στο κράτος.

Από αυτή την άποψη η ιστορία του Σκαραμαγκά είναι πιο τυπική από εκείνη της "παλινόρθωσης", που χαρακτηρίζεται από τον Περατικό. Βέβαια, στο Σκαραμαγκά, από την άλλη μεριά, δε φαίνεται να κλείνει η ιδιοκτησία Καλογερίδη, όμως το χαρακτηριστικό βρίσκεται στη σκανδαλώδη απόπειρα επιβολής αυτής της ιδιοκτησίας.

Σε κάθε όμως περίπτωση έχουμε τη μεταμόρφωση ιδιώτης-κράτος-ιδιώτης, όπου ο δεύτερος ιδιώτης είναι κάτι ποιοτικό διαφορετικό από τον πρώτο.

Αυτή η μεταμόρφωση πρέπει να αναλυθεί διεξοδικά, ώστε ν' αποκαλυφθεί η αντιδραστική φύση της σοσιαλφασιστικής προπαγάνδας για όλη αυτή τη μακριά περίοδο αλλαγής τόσο της μορφής ιδιοκτησίας όσο και των ίδιων των μέσων της παραγωγής.

Η πρώτη ιδιωτική καπιταλιστική ιδιοκτησία, ιδιοκτησία τύπου Νιάρχου (ή Ανδρεάδη, για την Ελευσίνα), είναι η τυπική αστική εποχή, και σαν τέτοια η εποχή της ίδρυσης και της ανάπτυξης των ναυπηγείων.

Ο σοσιαλφασισμός κατ' εντολή των Ρώσων αφεντικών του, αλλά και από την ίδια του τη φύση σα φασισμός, αρνιέται λυσσασμένα τον ιστορικά προοδευτικό χαρακτήρα αυτής της περιόδου ύπαρξης των ναυπηγείων. Ο ανομολόγητος πολιτικός του στόχος ήταν και είναι να εξοντώσει εκείνο το είδος του κεφαλαίου που είναι δεμένο τόσο με την πιο γοργή, ανεξάρτητη και συγκεντροποιημένη μορφή ανάπτυξης του ελληνικού καπιταλισμού, όσο και με την αναπόφευκτη προσέγγιση αυτού του καπιταλισμού με εκείνον της Δυτ. Ευρώπης.

Η Ελλάδα δε θα μπορέσει ποτέ να γίνει υποχείριο της ρώσικης αντιευρωπαϊκής, πολεμικής πολιτικής αν δεν ξεκοπεί από το δρόμο της βιομηχανικής ανάπτυξης, ιδιαίτερα εκείνης των μη πολεμικών μέσων. Η ελληνική αστική τάξη έχει μέσα της πολύ ισχυρές δύο ιστορικά διαμορφωμένες αντικρουόμενες τάσεις: την τάση που θέλει τη σύγχρονη καπιταλιστική ανάπτυξη δυτικού τύπου και την τάση που θέλει την εδαφική επέκταση και την ανάπτυξη ενός μιλιταρισμού υποϊμπεριαλιστικού τύπου.

Η Ρωσία, σαν κατ' εξοχήν πολεμικός ιμπεριαλισμός, είναι υποχρεωμένη να συντρίψει την πρώτη τάση και να δυναμώσει τη δεύτερη, για να μετατρέψει την Ελλάδα σε έναν δορυφορικό ως προς αυτήν τοπικό τραμπούκο και τοποτηρητή.

Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

Η ουσιαστική λοιπόν φύση του αντικαπιταλισμού του κατεξοχήν ρώσικου κόμματος, του ψευτοΚΚΕ, είναι ακριβώς αυτός ο αντιδραστικός αντικαπιταλισμός που θέλει όχι απλά και όχι τόσο τη συντριβή του κεφαλαιοκράτη και του κεφάλαιου, όσο την καταστροφή του κεφάλαιου που έχει μεταπραπεί σε παραγωγικά μέσα. Πρόκειται για τον αντικαπιταλισμό που θέλει την καταστροφή των παραγωγικών δυνάμεων, αντίθετα ακριβώς από τον εργατικό αντικαπιταλισμό, που θέλει την ανάπτυξή τους.

Η φυσική ταξική δεξαμενή του αντιδραστικού αντικαπιταλισμού ήταν πάντα, θεωρητικά και οργανωτικά, η μικροαστική τάξη, που απεχθάνεται την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και του κεφάλαιου. Όμως την καθοδήγηση αυτού του ρεύματος την έχει ο κάθε φορά μεγάλος παγκόσμιος φασισμός, δηλαδή ο κάθε φορά πολεμικός μονοπωλιακός καπιταλισμός. Αυτή ήταν η φύση του χιτλερικού και μουσολινικού αντικαπιταλισμού, αυτή και η φύση του ρώσικου "σοβιετικού". Αυτοί οι φασισμοί θέλουν να συντρίβουν κάθε κεφάλαιο που τους αντιστέκεται, κάθε κεφάλαιο δηλαδή που δεν είναι στρατιωτικοβιομηχανικού μονοπωλιακού τύπου, τόσο μέσα στην ίδια τους τη χώρα, όσο και, κυρίως, στις χώρες που θέλουν να εξαρτήσουν.

Η χιτλερική Γερμανία χάρη στην αντικεφαλαιοκρατική προπαγάνδα του ναζιστικού κόμματος υπέταξε ή και συνέτριψε τη βιομηχανία παραγωγής καταναλωτικών μέσων για χάρη του υπερσυγκεντρωμένου μονοπωλιακού κεφαλαίου του χάλυβα, του άνθρακα και της μηχανοκατασκευής*. Το ίδιο ακριβώς έκανε μετά τον πόλεμο και συνεχίζει να κάνει η ρώσικη γραφειοκρατική αστική τάξη νέου τύπου, υποτάσσοντας ή διαλύοντας την ελαφριά βιομηχανία για χάρη της συσσώρευσης πολεμικών μέσων από το στρατιωτικοβιομηχανικό σύμπλεγμα. Το ίδιο έχουν ξεκινήσει να κάνουν και οι Κινέζοι σοσιαλφασίστες από το 1980, όταν πήραν την εξουσία μετά το θάνατο του Μάο Τσε Τουνγκ.

Οι ρωσόδουλοι σοσιαλφασίστες είναι τεχνίτες σε αυτού του είδους την αντικαπιταλιστική δημαγωγία, όμως το ελάττωμά τους βρίσκεται στο ότι έρχονται σε άμεση σύγκρουση με την καρδιά του μαρξισμού, τον οποίο προσπαθούν να οικειοποιηθούν.

Ακριβώς όμως για να μην προδοθούν σαν ανοιχτοί αντιμαρξιστές, οι σοσιαλφασίστες αρνούνται ότι επιδιώκουν την καταστροφή των παραγωγικών δνάμεων και ίσα-ίσα κραυγάζουν διαρκώς υπέρ της ανάπτυξης. (Το μόνο είδος σοσιαλφασισμού που επιδίδεται σε αντιαναπτυξιακή δημαγωγία είναι το μεταμφιεσμένο σε οικολόγο, που ανοιχτά σαμποτάρει την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων).

Καταγγέλλουν λοιπόν το κεφάλαιο ότι χτυπάει την ανάπτυξη και ότι μόνο η κρατική ιδιοκτησία έχει μέσα της την τάση για ανάπτυξη. Με αυτή τη βασική θέση ο σοσιαλφασισμός, είτε ο γνήσιος σαν ψευτοΚΚΕ είτε ο καλυμμένος σαν εισοδισμός στο ΠΑΣΟΚ, έχει δώσει καίρια χτυπήματα στο βιομηχανικό κεφάλαιο, ανοίγοντας το δρόμο στην κρατικοποίηση.

Βέβαια, αυτός ο ισχυρισμός είναι η τέλεια άρνηση του ιστορικού υλισμού και της μαρξιστικής πολιτικής οικονομίας.

Ολάκερη η μαρξιστική σκέψη στηρίζεται ακριβώς στην ανακάλυψη ότι το κεφάλαιο έχει σα βασική του ιδιότητα να αναπτύσσει στο έπακρο τις παραγωγικές δυνάμεις της κοινωνίας και ότι αυτή η ανάπτυξη είναι η βασική ιστορική αποστολή του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Είναι μάλιστα αυτή η υπερανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων μέσα στον καπιταλισμό που ζητάει το σπάσιμο των καπιταλιστικών σχέσεων, οπότε τη σοσιαλιστική επανάσταση, την πολιτική κυριαρχία του προλεταριάτου και την παλλαϊκή ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής.

Στο κομμουνιστικό μανιφέστο δηλώνεται κιόλας από τις πρώτες σελίδες του: *«Η αστική τάξη δεν μπορεί να υπάρχει χωρίς να επαναστατικοποιεί αδιάκοπα τα εργαλεία παραγωγής... Προς μεγάλη λύπη των αντιδραστικών αφαίρεσε το εθνικό έδαφος κάτω από τα πόδια της βιομηχανίας. Εκμηδενίστηκαν και εξακολουθούν καθημερινά να εκμηδενίζονται οι παμπάλαιες εθνικές βιομηχανίες»*.

Γι' αυτό είναι ασυμβίβαστη με το μαρξισμό, αλλά και με τα εμπειρικά δεδομένα, η θέση του ψευτοΚΚΕ ότι το κεφάλαιο κλείνει τα εργοστάσια και το κράτος είναι εδώ για να τα σώνει.

Η πείρα, αλλά και η θεωρία του μαρξισμού, λένε, αντίστροφα, ότι παντού, επομένως και στη χώρα μας, είναι το κεφάλαιο, και μάλιστα το ιδιωτικό, που ίδρυσε και ανέπτυξε τις μεγαλύτερες παραγωγικές βιομηχανικές μονάδες αυτής της χώρας, όπως είναι και τα ναυπηγεία του Σκαραμαγκά.

Ο σοσιαλφασισμός προσπαθεί να παίξει με τη δικαιολογημένη αποστροφή των μαζών για τους κεφαλαιοκράτες, ιδιαίτερα για τους κεφαλαιοκράτες του εφοπλισμού, για να τους κατηγορήσει σαν καταστροφείς των παραγωγικών δυνάμεων, και μάλιστα σαν άρπαγες και κλέφτες του ίδιου του κεφαλαίου τους. Αυτή η κριτική συγκινεί πολύ τους μικροαστούς, αλλά είναι σκέτος αντιμαρξιστικός μεσαίωνας. Το κεφάλαιο δε θέλει καθόλου να καταστρέφει τις παραγωγικές δυνάμεις, γιατί ακριβώς αυτές είναι η κύρια μορφή που παίρνει το κεφάλαιο. Ο αδήριτος νόμος του βιομηχανικού κεφαλαίου και κάθε κεφαλαίου είναι η συσσώρευσή του, οπότε, σε τελευταία ανάλυση, και η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, στις οποίες υλοποιείται αυτή η συσσώρευση.

Οι σοσιαλφασίστες πιάνονται πάντα από τις αγριότητες του κεφαλαίου, τρελαίνονται να βγάζουν αμαρτωλό το ξεκίνημά του, για να δικαιολογήσουν και τον κατοπινό καθολικά αντιδραστικό χαρακτήρα του. Λένε ότι οι εφοπλιστές έγιναν πλούσιοι πνίγοντας τους ναυτικούς και γι' άλλους ότι έχτισαν τα εργοστάσιά τους με δάνεια από το κράτος.

Αυτά είναι αλήθεια Όμως η ιστορία του κεφάλαιου ξεκινάει πάντα με αυτό που στο μαρξισμό λέγεται πρωταρχική συσσώρευση και που είναι οι εξής "θεάρεστες" πράξεις: ληστεία και εξαφάνιση πληθυσμών ολόκληρων χωρών και ηπείρων, δουλεία, βαρβαρότητα, μαρτύρια, απάτη, και συνεχίζεται με την πιο άγρια εκμετάλλευση και καταπίεση των εργατών. Σε κάθε περίπτωση, μέσα από αυτή τη βαρβαρότητα αναδύεται το σύγχρονο κράτος των αστών, που με τη σειρά του αναλαμβάνει μέσω του κρατικού χρέους και των φόρων να διευκολύνει το κεφάλαιο στην καίρια διαδικασία της πρωταρχικής συσσώρευσης.

Από την ώρα που αυτό το πρώτο κεφάλαιο σχηματίζεται και ξεκινάει η παραγωγική του κίνηση, ιδιαίτερα με την τυπική αστική μορφή, τη μορφή του βιομηχανικού κεφάλαιου, ο νόμος του, που ταυτίζεται ακόμα με τις επιθυμίες και τα όνειρα του ίδιου του κεφαλαιοκράτη, είναι ένας: η συσσώρευση, δηλαδή η παραγωγική ανάπτυξη. Μόνο οι φεουδάρχες, οι σοσιαλφασίστες και ένα είδος γραφειοκράτες προσπαθούν να αρνηθούν και να σαμποτάρουν αυτή την πορεία.

Οι κομμουνιστές δεν αρνήθηκαν ποτέ αυτή την πλευρά, την επαναστατική, του κεφαλαίου. Η βαθύτερη κριτική που του έκαναν ήταν ότι ενώ από τη μια σαν ατομικό, σα μεμονωμένο, σαν "ιδιωτικό" κεφάλαιο είχε την τάση να αυξάνει την παραγωγική απόδοση και την οργάνωση της εργασίας, από την άλλη σα συνολικό κεφάλαιο είχε μέσα του την αναρχία στην παραγωγή και την συνακόλουθη οικονομική κρίση, τον πόλεμο και την καταστροφή. Σαν τέτοιο το κεφάλαιο έρχεται κάποια στιγμή σε σύγκρουση με τις παραγωγικές δυνάμεις που απελευθερώνει, και τότε το προλεταριάτο έρχεται με τη δικιά του εξουσία να λύσει αυτή την αντίφαση.

Το πρόβλημα για τους κομμουνιστές δεν ήταν ποτέ ότι το μεμονωμένο κεφάλαιο δεν ανέπτυσσε τις παραγωγικές δυνάμεις, αλλά ότι αυτό γινόταν σε βάρος των παραγωγών, σε βάρος όλης της κοινωνίας και ότι, τελικά, ερχόταν πάντα η ώρα της κρίσης και του πολέμου.

Αντίθετα, οι σοσιαλφασίστες έβλεπαν πάντα την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων μέσα από την απαλλοτρίωση του κεφαλαίου από το κράτος .

Εδώ πάλι οι σοσιαλφασίστες συγκρούονται κατάφωρα με την πραγματικότητα και το μαρξισμό.

ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Το κράτος για τους σοσιαλφασίστες, είναι του λαού. Συνήθως δε χρησιμοποιούν αυτή τη φράση, "του λαού", για να μην πολυεκτεθούν. Χρησιμοποιούν τη φράση "δημόσια περιουσία", που υπονοεί την περιουσία του λαού. Όμως το κράτος δεν είναι του λαού, αλλά της άρχουσας αστικής τάξης, και κάθε ιδιοκτησία του κράτους είναι συλλογική ιδιοκτησία της τάξης αυτής.

Μόνο όταν η εξουσία, δηλαδή το κράτος, είναι του προλεταριάτου, μόνο τότε η κρατική ιδιοκτησία είναι ιδιοκτησία όλου του λαού.

Γι' αυτό το προλεταριάτο δεν ενδιαφέρεται, από ταξική άποψη αρχής, καθόλου αν μια παραγωγική μονάδα ανήκει σε έναν επιμέρους καπιταλιστή ή μια ομάδα καπιταλιστών ή στο κράτος, δηλαδή από κοινού σε όλους τους καπιταλιστές. Εξετάζει μόνο τη φύση της συγκεκριμένης επιχείρησης, την κατάσταση του συγκεκριμένου κλάδου και, κυρίως, τη γενική οικονομική και πολιτική κατάσταση της χώρας, για να δει τι συμφέρει στην επαναστατική του γενική πολιτική.

Όταν, για παράδειγμα, ο καπιταλισμός είναι στα πρώτα του βήματα, είναι πιο παραγωγικό το τραπεζικό σύστημα να βρίσκεται στα χέρια του κράτους, ώστε το βιομηχανικό κεφάλαιο να μη στενάζει κάτω από το βάρος του ακριβού δανεισμού. Ακόμα, το προλεταριάτο ευνοεί την κρατική ιδιοχτησία της πολύ μεγάλης βιομηχανίας εκεί που η συγκεντροποίηση του εθνικού κεφαλαίου είναι ακόμη μικρή, ώστε να μπορεί ένα μεμονωμένο κεφάλαιο να αναλάβει την ιδιοκτησία και την οργάνωση μιας παραγωγής μεγάλης κλίμακας ή πολύ σύγ-

συνέχεια στη σελ. 7

Ο ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ ΚΑΙ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Στις 14 Αυγούστου ο όμιλος Περατικού ανακοινώνει το σταμάτημα των εργασιών στα ναυπηγεία της Ελευσίνας, κατηγορώντας την κυβέρνηση, και ειδικότερα το υπουργείο Βιομηχανίας, σαν υπεύθυνο γι' αυτή την απόφαση.

Την ίδια στιγμή μέσα από τον Τύπο και τα μαζικά μέσα ενημέρωσης ξεκινάει μια καλά οργανωμένη καμπάνια ενάντια στον "αφερέγγυο" και "εκβιαστή" Περατικό, που "βούλιαξε" τα ναυπηγεία και τώρα σηκώνεται και φεύγει. Μέσα σε όλη αυτή την καμπάνια κυριαρχεί η πολιτική του ψευτοΚΚΕ ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και βγαίνει ξανά στην επικαιρότητα η γραμμή του για "ενιαίο δημόσιο φορέα στη ναυπηγική βιομηχανία".

Τρία είναι τα βασικά επιχειρήματα που οι κονδυλοφόροι του σοσιαλφασισμού παπαγαλίζουν στα μέσα της μαζικής ενημέρωσης:

α) Πως η κίνηση του Περατικού ήταν ένας ωμός εκβιασμός για να πάρει τα ναυπηγεία του Σκαραμαγκά.

β) Πως τα ναυπηγεία της Ελευσίνας "χαρίστηκαν" με μια σύμβαση σκάνδαλο στον "τυχοδιώκτη" και "αφερέγγυο" Περατικό από την κυβέρνηση της Ν.Δ.

γ) Πως στα 3 χρόνια λειτουργίας ο Περατικός "φέσωσε" το ναυπηγείο, το οδήγησε στο κλείσιμο και τώρα παίρνει το καπέλο του και φεύγει.

Θα απαντήσουμε σ' αυτά τα επιχειρήματα μέσα από την ανάλυση της ζωντανής πραγματικότητας στη ναυπηγική βιομηχανία και την αποκάλυψη των ορκισμένων ξενόδουλων εχθρών κάθε βιομηχανικής ανάπτυξης.

Υπάρχει μια καταλητική ημερομηνία που έπαιξε τεράστιο ρόλο στην υπόθεση των ναυπηγείων: Στις 31 Δεκεμβρίου του 1995 με απόφαση του ΟΟΣΑ σταματάνε όλες οι κρατικές επιχορηγήσεις στη ναυπηγική βιομηχανία στις χώρες-μέλη του.

Τα ελληνικά ναυπηγεία κάτω από τον έλεγχο της ρωσόδουλης κρατικής γραφειοκρατίας κρατήθηκαν στην 10ετία των κρατικοποιήσεων έξω από κάθε επένδυση εκσυγχρονισμού είτε από κρατικές επιδοτήσεις είτε από το ιδιωτικό κεφάλαιο.

Μέσα απ' αυτό τον τρόπο τα ναυπηγεία οδηγούνταν στο σύνολό τους στο χτύπημα του κατασκευαστικού τομέα, που ζητούσε εκσυγχρονισμό και νέες τεχνολογίες, και στη μετατροπή τους σε συνεργεία επισκευών. Ουσιαστικά δηλαδή στη διάλυσή τους.

Αυτή την πορεία ήρθε να ανακόψει η ιδιωτικοποίηση από τον όμιλο Περατικού των ναυπηγείων Ελευσίνας.

Για πρώτη φορά μετά τη δεκαετία του '70 ο Όμιλος Περατικού, με την έγκριση της αρμόδιας Επιτροπής της Ε.Ε. και τη σύμφωνη γνώμη του σωματείου των εργαζομένων, κατέθεσε στο υπουργείο Βιομηχανίας δύο επενδυτικά προγράμματα με τα οποία το ναυπηγείο έμπαινε στο δρόμο της ανάπτυξης και του εκσυγχρονισμού.

Στο ένα πρόγραμμα, ύψους 11 δισ δρχ., ο όμιλος Περατικού ζητούσε κρατική επιδότηση κατά 50%, ενώ στο άλλο της ρομποτοποίησης, ύψους 850 εκ. δρχ., ζητούσε κρατική επιδότηση ύψους 400 εκ. δρχ.

Μέσα από την υλοποίηση των δύο αυτών επενδυτικών προγραμμάτων το ναυπηγείο θα έμπαινε στο δρόμο της κατασκευής με κλεισμένες ήδη καταρχήν παραγγελίες δύο νέων containez ships αξίας 33 εκ. δολαρίων.

Η έγκριση από το υπουργείο Βιομηχανίας των επιδοτήσεων αυτών των δύο προγραμμάτων έπρεπε να γίνει πριν την καταλυτική ημερομηνία της 31.12.1995. Και ενώ η πρόταση αυτή είχε κατατεθεί από το Μάρτη του 1994 και παρά την πίεση που άσκησε το σωματείο των εργαζομένων, το υπουργείο Βιομηχανίας αρνιόταν να τοποθετεί πάνω στο μεγάλο επενδυτικό πρόγραμμα, ενώ για το πρόγραμμα της ρομποτοποίησης δήλωνε πως χάθηκε ο φάκελλος μέσα από κάποια συρτάρια!

Η τακτική του ήταν σαφής: Μέσα από κάθε είδους παρελκύσεις και εμπόδια να περάσει ο χρόνος και να φτάσουμε στην καταλυτική ημερομηνία. Αυτός είναι ο βασικός λόγος που οδήγησε τον όμιλο Περατικού στην εγκατάλειψη του ναυπηγείου.

Στην πραγματικότητα, το ναυπηγείο δεν μπορούσε να λειτουργήσει κερδοφόρα έτσι όπως λειτουργούσε στην τελευταία τριετία.

Οι κονδυλοφόροι του σοσιαλφασισμού ωρύονται πως η σύμβαση με την οποία ο Περατικός αγόρασε τα ναυπηγεία ήταν ένα σκάνδαλο ξεπουλήματος στον "αφερέγγυο" Περατικό.

Όμως στην πραγματικότητα ισχύει ακριβώς το αντίθετο. Είχε μέσα της τους όρους που εξασφάλιζαν στη ρωσόδουλη κρατική γραφειοκρατία το σαμποτάζ της ιδιωτικοποίησης.

Είναι αλήθεια και πέρα από κάθε αμφισβήτηση, πράγμα που στη διαδικασία της διαιτησίας παραδέχτηκαν και οι ίδιες οι πωλήτριες κρατικές τράπεζες, ζητώντας μάλιστα και συμβιβασμό, μιας και το ζήτημα αυτό είχε αποδειχθεί από κοινή επιτροπή ορκωτών λογιστών, πως από τον ισολογισμό και τα περιουσιακά στοιχεία της εταιρείας τη στιγμή της πώλησης υπολείπονταν 7,5 δισ. δρχ. απ' αυτά που είχαν εγγυηθεί οι πωλήτριες τράπεζες.

Επίσης, οι συμβατικές υποχρεώσεις σχετικά με τα πολεμικά πλοία και τα βαγόνια του ΟΣΕ ήταν αυτές που σε σημαντικό βαθμό οδήγησαν στην κρίση το ναυπηγείο.Το κράτος πλήρωσε 8,5 δισ. δρχ. λιγότερα από τις συμβατικές υποχρεώσεις για τα πολεμικά και 3 δισ. για τα βαγόνια του ΟΣΕ, ενώ καθυστερούσε για όλο αυτό το διάστημα συμβατική παραγγελία νέων βαγονιών.

Στην πραγματικότητα η ίδια η διαδικασία της αγοράς έβαζε τους όρους μιας δύσκολης πορείας των ναυπηγείων. Μιλάμε δηλαδή για μια "προίκα", όπως αρέσκονται να λέγουν, ύψους 19 δισ. δρχ. Ένα ποσό δηλαδή κατά 2 δισ δρχ. πάνω από το χρέος των 17 δισ. που επικαλούνται οι κονδυλοφόροι του σοσιαλφασισμού πως φέσωσε το ναυπηγείο ο Περατικός.

Το βασικό ζήτημα δεν είναι όμως εκεί. Το ναυπηγείο στην τριετία της ιδιωτικοποίησης δούλεψε ουσιαστικά, μέσα από τους νόμους της ελεύθερης αγοράς, μόνο την επισκευή. Εκεί πράγματι η αύξηση του τζίρου των επισκευών ήταν αλματώδικη χρόνο με το χρόνο.

Όμως κανένα σύγχρονο ναυπηγείο δεν μπορεί να ζήσει μόνο με την αγορά της επισκευής. Και ο Περατικός το είχε δηλώσει πως χωρίς δυναμική παρουσία στην παγκόσμια αγορά της κατασκευής το ναυπηγείο δεν έχει μέλλον.

Όσον αφορά το ύψος της τιμής της αγοράς, τις εγγυήσεις και τη φερεγγυότητα του ομίλου Περατικού δεν μπορούμε παρά ν' αποκαλύψουμε και εδώ τη σοσιαλφασιστική δημαγωγία.

Το ύψος της τιμής της αγοράς ενός προβληματικού και παλιάς τεχνολογίας ναυπηγείου δεν καθορίζεται από το πώς πουλάει κανένας τα έπιπλα του σπιτιού του αθροίζοντας την χρηματική τους αξία.

Μεγάλα ναυπηγεία της Ευρώπης πουλήθηκαν σε ιδιώτες σε συμβολική τιμή, μόνο και μόνο για να μπουν κεφάλαια για εκσυγχρονισμό και εξασφάλιση της συνέχισης της λειτουργίας τους. Αυτό είναι το βασικό όταν ένα κράτος είτε είναι ανίκανο είτε δεν έχει τους οικονομικούς πόρους για να εξασφαλίσει αυτό που λένε "ζεστό χρήμα" για την κίνηση της βιομηχανίας.

Μ' αυτή την έννοια, το βασικό στη διαδικασία αυτή δεν είναι η τιμή της αγοράς, αλλά οι δυνατότητες εξασφάλισης επενδύσεων και η συνέχιση της λειτουργίας.

Πέρα όμως απ' αυτό, καθόλου μικρό, μέσα στους κανόνες της διεθνούς αγοράς, δεν ήταν το τίμημα των 12 δισ. δρχ., όπως και ο χρόνος της εξόφλησής του, όταν μάλιστα αυτό συνδυαστεί με το πρωτοφανές σε όλη τη διαδικασία εκσυγχρονισμού των ναυπηγείων της Ευρώπης γεγονός πως τα ναυπηγεία της Ελευσίνας κράτησαν το σύνολο του αριθμού των εργαζομένων.

Τώρα, όσον αφορά τις εγγυήσεις, η ίδια η δέσμευση των μετοχών ουσιαστικά ήταν η πιο μεγάλη εγγύηση για τη μη διάλυση του ναυπηγείου και την ύπαρξή του σαν ενιαίας βιομηχανίας, πέρα από κάθε υποτιθέμενο τυχοδιωκτισμό του ομίλου.

Αυτή, άλλωστε, η μεγαλύτερη εγγύηση είναι που κάνει σήμερα δυνατή τη συνέχιση της λειτουργίας του ναυπηγείου μετά την εγκατάλειψη του Περατικού.

Αυτό όμως που ανησύχησε ιδιαίτερα τους ρωσόδουλους κρατικούς γραφειοκράτες δεν ήταν μόνο τα επενδυτικά προγράμματα στα ναυπηγεία της Ελευσίνας. Ήταν το γεγονός ότι ο όμιλος Περατικού ήταν η μοναδική προσφορά για την ιδιωτικοποίηση των ναυπηγείων του Σκαραμαγκά.

Μια προσφορά της οποίας τον αναπτυξιακό χαρακτήρα κρύβουν συστηματικά οι κονδυλοφόροι του σοσιαλφασισμού.

Με βάση τα στοιχεία που δημοσιεύτηκαν στο περιοδικό "ΝΑΥΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ" στο τεύχος του Απρίλη του 1995 **η προσφορά του ομίλου Περατικού συνοδευόταν από μεγάλα επενδυτικά προγράμματα αναδιάρθρωσης στον τομέα της κατασκευής και εκσυγχρονισμού του παραγωγικού δυναμικού ύψους 25,6 δις δρχ., ταυτόχρονα με την εξασφάλιση συμβολαίων κατασκευής 8 πλοίων product carriers, χωρητικότητας 30.000 dwt**.

Όσο για τη "φερεγγυότητα" του ομίλου ένα μόνο θα γράψουμε: Στην προσφορά του είχε εξασφαλίσει τη συνεργασία με διεθνείς γίγαντες της ναυπηγικής βιομηχανίας, όπως τα γερμανικά HDW και τα Ιαπωνικά IHI.

Ποια κατάσταση διαμορφωνόταν λοιπόν στη ναυπηγική βιομηχανία;

Βρισκόμασταν μπροστά σε μια καθοριστική εξέλιξη: Ένας εφοπλιστικός όμιλος με μεγάλο κύρος στην παγκόσμια ναυτιλία έμπαινε ορμητικά στη ναυπηγική βιομηχανία της χώρας, με στόχο να βάλει ξανά τα ναυπηγεία, μετά τη λαίλαπα της κρατικοποίησης, στο δρόμο της κατασκευής και της ανάπτυξης.

Αυτή τη φορά έπρεπε με κάθε θυσία να την κόψει η ρωσόδουλη κρατική γραφειοκρατία.

Η μέθοδος γι' αυτό ήταν η κλασική μέθοδος που πάντα εφαρμόζει ο αρχηγός της Α. Παπανδρέου: Διπρόσωπη τακτική, ύπουλα και πισώπλατα χτυπήματα, πραξικοπηματισμός!

Και πάντα σύμφωνα με την προσφιλή του τακτική, έβαλε άλλους γι' αυτές τις βρωμοδουλιές.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση - και αυτό είναι το αριστουργηματικό στην ιντριγκαδόρικη Παπανδρεϊκή τακτική- το χτύπημα ανέλαβε να το δώσει το δίδυμο Σημίτης - Ροκόφυλλος, το οποίο μάλιστα δεν εκφράζει πολιτικά τη ρωσόδουλη κρατική γραφειοκρατία, αλλά φιλοευρωπαϊκά προσανατολισμένα τμήματα της αστικής τάξης.

Ο Σημίτης, όπως έχει δείξει αρκετές φορές στην πολιτική του δράση, δεν είναι τίποτα άλλο από ένας απλός καιροσκόπος, ένα ανθρωπάκι στα χέρια του Α. Παπανδρέου.

Είναι χαρακτηριστική η στάση του στον τρόπο με τον οποίο αντιμετώπισε τα γεγονότα του Πειραιά με τη διάσπαση του ΠΑΣΟΚ στις δημοτικές εκλογές, όταν την κρίσιμη στιγμή πούλησε τις δυνάμεις που τον πίστευαν στον Πειραιά.

Σήμερα μάλιστα που νομίζει ότι πηγαίνει να γίνει ο αρχηγός του ΠΑΣΟΚ γίνεται ακόμα πιο "ισορροπιστής", ακόμα πιο καιροσκόπος, όργανο στην εξυπηρέτηση των σχεδίων του Α. Παπανδρέου.

Έτσι, λοιπόν, ο Σημίτης είναι αυτός που αναλαμβάνει να δώσει το μεγάλο χτύπημα στον Περατικό, απορρίπτοντας σαν "αφερέγγυα" την προσφορά του για το Σκαραμαγκά και μην εγκρίνοντας την κρατική επιδότηση για τις παραγωγικές επενδύσεις στα ναυπηγεία της Ελευσίνας.

Μετά το χτύπημα του Περατικού η κατάσταση παρουσιάζεται εξαιρετικά κρίσιμη και περίπλοκη. Τη σκυτάλη του σοσιαλφασιστικού μπλοκ αναλαμβάνει το ψευτοΚΚΕ, όπου μέσα στο γενικό πολιτικό κλίμα "Κάτω οι ιδιωτικοποιήσεις" επαναφέρει την πρόταση για σύγκρουση με την Ευρώπη και συγκρότηση του "ενιαίου δημόσιου φορέα της ναυπηγικής βιομηχανίας". Η πρόταση αυτή βρίσκει την ανοιχτή υποστήριξη των φιλο-ψευτοΚΚΕ δυνάμεων μέσα στο ΠΑΣΟΚ και παίρνει τη μορφή της συγχώνευσης των δύο μεγάλων ναυπηγείων, όπου το 51%, βάσει της 7ης οδηγίας, θα ανήκει για λόγους άμυνας στο κράτος.

Μια τέτοια πρόταση όμως δεν μπορούσε να σταθεί χωρίς τη σύγκρουση με την Ευρωπαϊκή Ένωση, κάτι που θα είχε τρομακτικές συνέπειες στην εισροή των 5,2 τρις δρχ. του δεύτερου πακέτου Ντελόρ.

Ακόμα πιο πολύ, μια τέτοια σύγκρουση δεν μπορούσε να την κάνει το φιλοευρωπαϊκό δίδυμο Σημίτη - Ροκόφυλλου.

Το μέλλον των ναυπηγείων εκείνη τη στιγμή κρέμεται κυριολεκτικά σε μια κλωστή.

Ο Σημίτης προσανατολίζεται στη μοναδική υπαρκτή λύση της εκκαθάρισης, που σημαίνει, με βάση το νόμο 2000, αυτοδίκαιη απόλυση των εργαζομένων και με βάση την 1η Κοινοτική Οδηγία, αν δε βρεθεί αγοραστής, το ναυπηγείο κλείνει υποχρεωτικά για 3 χρόνια.

Το ψευτοΚΚΕ επιμένει εκείνη τη στιγμή σε δύο βασικά πράγματα: α) Να μη βγει κανένα καράβι μέσα από το ναυπηγείο και β) Να μην πατήσει το πόδι του ο εκκαθαριστής στην πόρτα των ναυπηγείων.

Αυτή η επιμονή του ψευτοΚΚΕ είχε ένα βασικό στόχο: Να οξύνει, από τη μια, την αντίθεση στο έπακρο με τον εφοπλισμό, γεγονός που δεμένο με το χτύπημα του Περατικού έκλεινε την πόρτα σε κάθε άλλο υποψήφιο αγοραστή, ενώ, από την άλλη, με το εμπόδισμα της διαδικασίας της εκκαθάρισης στην πόρτα του ναυπηγείου έμπαινε ένα χοντρό λουκέ-

συνέχεια στη σελ. 6

Ο ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ ΚΑΙ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

συνέχεια από τη σελ. 5

το.

Σ' αυτή την κρίσιμη στιγμή φάνηκε σε όλο του το μεγαλείο ο καθοριστικός παράγοντας που λέγεται εργατική τάξη, εργατικό κίνημα. Οι εργάτες των ναυπηγείων της Ελευσίνας και όσοι βρέθηκαν εκείνες τις μέρες σ' αυτό το χώρο ξέρουν καλά τη μόνη αλήθεια: **Το ναυπηγείο το κράτησε όρθιο η πλειοψηφία της διοίκησης του σωματείου της Ελευσίνας με επικεφαλής τον πρόεδρο Κώστα Καραμπούρνο.**

Παρά τον αιφνιδιασμό του Περατικού, παρά το ότι οι εργάτες και οι συνδικαλιστές έλειπαν σε άδειες, παρά τον απαίσιο τρόπο που φέρθηκε στο σωματείο ο Περατικός, να ανακοινώσει δηλαδή το σταμάτημα των εργασιών χωρίς την παραμικρή προηγούμενη συνεννόηση και από τη στιγμή που λίγες μέρες πριν η διοίκηση του σωματείου συζητούσε με εκπροσώπους της Εταιρείας για την πορεία των παραγωγικών επενδύσεων, από την παραμονή της Παναγίας το βράδυ η διοίκηση του σωματείου και εκατοντάδες εργάτες έδωσαν το παρόν στο ναυπηγείο.

Δύο ήταν οι καθοριστικές αποφάσεις που πάρθηκαν σε σύγκρουση με το ψευτοΚΚΕ και άνοιξαν το δρόμο για μια ευνοϊκή εξέλιξη των πραγμάτων.

Η **πρώτη** ήταν να αφεθεί καράβι της εταιρείας του Αγγελικούση να φύγει από το ναυπηγείο. Αυτό προκάλεσε μια θετική ανακοίνωση της εταιρείας του Αγγελικούση, με την οποία έσπαζε το μέτωπο του αποκλεισμού του ναυπηγείου από τον εφοπλισμό.

Από την άλλη μεριά, η στάση αυτή της πλειοψηφίας της διοίκησης συνάμα με το σεμνό και δημοκρατικό στιλ των τοποθετήσεων των εκπροσώπων του σωματείου στα μέσα μαζικής ενημέρωσης κέρδιζαν τη γενική συμπάθεια στην κοινή γνώμη και την υποστήριξη των εργατών.

Η **δεύτερη** και πιο κρίσιμη απόφαση ήταν η απόρριψη της πρότασης του ψευτοΚΚΕ για άρνηση της εκκαθάρισης και της απαίτησής του για "ενιαίο δημόσιο φορέα".

Το σωματείο δέχεται σαν αναγκαστική τη διαδικασία της εκκαθάρισης και επιβάλλει την εκκαθάριση σε λειτουργία χωρίς καμιά απόλυση εργαζομένου.

Παράλληλα προβάλλει ένα πρόγραμμα επενδύσεων εκσυγχρονισμού στη διοίκηση της Εμπορικής Τράπεζας κατά τη διαδικασία της εκκαθάρισης, έτσι ώστε μέσα απ' αυτή τη διαδικασία να προκύψει ένα ζωντανό και όχι ένα ετοιμοθάνατο ναυπηγείο. Μέσα απ' αυτή τη διαδικασία το ναυπηγείο ξαναμπαίνει σε λειτουργία και έρχονται ήδη οι δύο νέες παραγγελίες!

Το δημοκρατικό εργατικό κίνημα των ναυπηγείων της Ελευσίνας κατακτά μια σημαντική νίκη, βάζοντας το πρώτο φρένο στην επίθεση της ρωσόδουλης κρατικής γραφειοκρατίας για διάλυση της ναυπηγικής βιομηχανίας.

Αυτό είναι το κύριο στοιχείο στη νέα πορεία της πάλης για το μέλλον της ναυπηγικής βιομηχανίας.

Παράλληλα με αυτή την εξέλιξη, τρέχουν και οι εξελίξεις στο άλλο μεγάλο ναυπηγείο, του Σκαραμαγκά.

Μετά την απόρριψη της πρότασης Περατικού, βγαίνει στην επιφάνεια σα μοναδική πλέον προσφορά η πρόταση της πλειοψηφίας της διοίκησης του σωματείου των εργαζομένων ΤΡΙΑΙΝΑ, που γίνεται γνωστή με το όνομα 51-49%.

Ας δούμε τι είναι αυτή η πρόταση.

Η διοίκηση του σωματείου της ΤΡΙΑΙΝΑΣ είναι γέννημα της 10ετίας της κρατικοποίησης του ναυπηγείου, είναι οι κλασικοί εκπρόσωποιτης κρατικοδίαιτης συνδικαλιστικής πασοκικής γραφειοκρατίας.

Σε ενιαίο μέτωπο με το σοσιαλφασισμό του ψευτοΚΚΕ για μια 10ετία, ήταν οι βασικοί εκφραστές της κρατικοποίησης και μαχητική εμπροσθοφυλακή ενάντια σε κάθε ιδιωτικοποίηση.

Όμως είναι άλλο ο κλασικός ρεφορμιστής γραφειοκράτης και άλλο ο σοσιαλφασισμός.

Αυτή η ταξική διαφορά μπροστά στην άμεση προοπτική διάλυσης του κρατικοποιημένου ναυπηγείου έπαιξε το βασικό ρόλο στη σημερινή σύγκρουση ανάμεσά τους, σχετικά με το μέλλον του ναυπηγείου.

Η πρόταση 51-49% είναι μια πρόταση έξω από τη λογική της κρατικοποίησης, όχι μόνο γιατί δίνει το μάνατζμεντ του ναυπηγείου σε ιδιωτική επιχείρηση, όχι μόνο γιατί το 51% δίνεται σε μια υπό καθεστώς ιδιωτικοποίησης ΕΤΒΑ, αλλά γιατί πάνω απ' όλα για πρώτη φορά η λογική της πρότασης ξεφεύγει από τον αντιδραστικό κρατικισμό, μπαίνει μέσα σε κριτήρια και σκέψεις παραγωγικής ανάπτυξης.

Ας δούμε ποια είναι αυτά:

α) Αναγνωρίζεται το όργιο των ρουσφετολογικών προσλήψεων μέσα από τον έλεγχο των κλαδικών και προτείνονται συγκεκριμένα μέτρα για τον περιορισμό του πλεονάζοντος διοικητικού προσωπικού: οικειοθελείς αποχωρήσεις, πρόωρες συνταξιοδοτήσεις, μείωση κατά 15% των υπερωριών, μείωση του διοικητικού προσωπικού από το 47% του συνόλου των εργαζομένων που είναι σήμερα στο 30%, περιορισμός στο 17% των εργατοωρών που αναλίσκονται σε εσωτερικές εντολές (επισκευές, συντήρηση εγκαταστάσεων κτλ.) από το εξωφρενικό 48-65% των ωρών των παραγωγικών έργων που κυμαίνεται σήμερα, πραγματοποίηση μετατάξεων, να μη συμπληρώνονται τα κενά όσων αποχωρούν.

β) Για πρώτη φορά μέσα στη 10ετία της κρατικοποίησης μπαίνει προγραμματισμός επενδύσεων για τεχνολογικό εξοπλισμό, και μάλιστα στην κατασκευή. Μια τέτοια πρόταση, παρά το ότι βγαίνει μέσα από τον προηγούμενο βούρκο του σοσιαλφασιστικού μετώπου, δεν μπορούσε να γίνει δεκτή από τη ρωσόδουλη κρατική γραφειοκρατία, μιας και βρίσκεται σε μια θετική κατεύθυνση.

Το χτύπημα απέναντι σ' αυτήν την πρόταση ήταν διπλό: Από τη μια το ψευτοΚΚΕ μέσα στο ναυπηγείο αναλαμβάνει να χτυπήσει εσωτερικά την πρόταση και από την άλλη προβάλλεται ξαφνικά και λίγο πριν εκπνεύσει η προθεσμία η "λύση Καλογερίδη", η οποία μάλιστα παρουσιάζεται εξαρχής σαν ομόφωνη απόφαση της διυπουργικής επιτροπής. Είναι φανερό πως τέτοιες ομοφωνίες στα κυβερνητικά όργανα πετυχαίνονται μόνο με τις υποδείξεις του ίδιου του Α. Παπανδρέου.

Σχετικές άλλωστε ήταν και οι πληροφορίες του Τύπου. Μετά το χτύπημα του Περατικού, μοναδική πρόταση, που είχε μάλιστα και την ανοικτή υποστήριξη των Σημίτη - Ροκόφυλλου, ήταν το 51-49%.

Άλλη μέθοδος για το χτύπημά της από τη ρωσόδουλη κρατική γραφειοκρατία δεν υπήρχε, πέρα από μια απευθείας ανάθεση των ναυπηγείων σε άνθρωπο του ρωσόδουλου μπλοκ.

Αυτός είναι ο Καλογερίδης!

Εργολάβος του Περάματος, άνθρωπος του ψευτοΚΚΕ, υποψήφιος δημοτικός σύμβουλος στο ψηφοδέλτιό του στο Κερατσίνι, που με την υποστήριξη των ελεγχόμενων από το ψευτοΚΚΕ συνδικάτων της Ζώνης και του σωματείου της ΝΑΥΣΙ πήρε το ναυπηγείο της ΝΑΥΣΙ, για να το οδηγήσει στη χρεωκοπία και στη μείωση του 60% των εργαζομένων, και μάλιστα χωρίς την παραμικρή διαμαρτυρία των "συντροφικών" του συνδικάτων.

Ο Καλογερίδης, σύμφωνα με πληροφορίες του Τύπου, κατέθεσε μυστικά την προσφορά του μία μέρα μετά την κατάθεση της προσφοράς του 51-49%. Ήταν ο άσος ο κρυμμένος στο μανίκι της ρωσόδουλης κρατικής γραφειοκρατίας.

Με τον πιο πραξικοπηματικό τρόπο και χωρίς την παραμικρή διαφάνεια ανακοινώνεται η προέγκριση της πρότασής του.

Τα σχέδιά τους είναι φανερά, και για μια ακόμη φορά καλείται να τα εφαρμόσει ο καιροσκόπος Σημίτης: Μετατροπή του μεγαλύτερου ναυπηγείου της Μεσογείου σε επισκευαστικό συνεργείο του Περάματος! Και αυτό μέσα από την "ιδιωτικοποίηση"!

"Κάτω οι ιδιωτικοποιήσεις - κάτω η Ε.Ε.", φωνάζει στην ανακοίνωση τύπου της Κ.Ε. του το ψευτοΚΚΕ. Πουθενά όμως λέξη ενάντια στον Καλογερίδη, πουθενά λέξη για την πρόταση του "ενιαίου δημόσιου φορέα".

Είναι σαφές πως το ρωσόδουλο μπλοκ της υποτέλειας και της καταστροφής των παραγωγικών δυνάμεων δεν έχει άλλη μέθοδο για το χτύπημα του ναυπηγείου πέρα από την "ιδιωτικοποίησή" του στο ρωσόδουλο εργολάβο Καλογερίδη.

Όμως και εδώ υπάρχει μια άμεση αντίδραση των εργαζομένων, μια συνολική αντίδραση, που ρίχνει τις μάσκες του Καλογερίδη: Οι υποτιθέμενοι ξένοι ναυπηγικοί όμιλοι που στήριζαν την πρόταση Καλογερίδη ο ένας μετά τον άλλο δηλώνουν την άγνοιά τους!

Ο Καλογερίδης μένει γυμνός και μόνος με μια εβραϊκή ναυτιλιακή εταιρεία.

Ο Παπανδρέου μέσα από δηλώσεις του Βενιζέλου βγάζει την ουρά του απ' έξω και ο Σημίτης μένει μετέωρος, επιβεβαιώνοντας για μια ακόμη φορά το σίγουρο μέλλον κάθε καιροσκόπου.

Η ρωσόδουλη κρατική γραφειοκρατία είναι σήμερα σε αρκετά δύσκολη θέση. Η λύση Καλογερίδη φαίνεται να καταρρέει μπροστά στο μέγεθος της απάτης και κάτω από τη γενική κατακραυγή.

Άλλη πρόταση πέρα από το 51-49% αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει, εκτός και αν η ρωσόδουλη κρατική γραφειοκρατία μας επιφυλάσσει νέες εκπλήξεις! Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, η υλοποίηση της πρότασης του 51-49% θα αποτελούσε μια πρώτη άμυνα στην επίθεση του σοσιαλφασισμού, και σαν τέτοια έχει την υποστήριξή μας.

Από κει και πέρα όμως το εργατικό κίνημα τόσο του Σκαραμαγκά όσο και της Ελευσίνας θα μπει σε μια νέα δύσκολη φάση. Οι δυνάμεις της ρωσόδουλης κρατικής γραφειοκρατίας θα κοιτάξουν να πάρουν τη ρεβάνς εμποδίζοντας βήμα-βήμα τη διαδικασία της ανάπτυξης και του εκσυγχρονισμού των ναυπηγείων.

Όσο το εργατικό κίνημα, ιδιαίτερα των ναυπηγείων του Σκαραμαγκά, μένει εγκλωβισμένο στην αντιευρωπαϊκή λογική και στη δογματική αντίληψη απέναντι στις ιδιωτικοποιήσεις, τόσο θα είναι επιρρεπές στο χτύπημα της διαδικασίας της ανάπτυξης που ο σοσιαλφασισμός μέσω του ψευτοΚΚΕ θα προσπαθήσει να κάνει, κάτω μάλιστα από συνθήματα που ακόμη είναι κοινά με τους φορείς της πρότασης του 51-49%.

Η πείρα των ναυπηγείων της Ελευσίνας έδειξε δύο βασικά πράγματα σ' αυτή την περίοδο: Ένα, πως μπορεί το δημοκρατικό εργατικό κίνημα να σηκώσει στις πλάτες του τον αγώνα για ανάπτυξη, που σημαίνει αγώνας για δημοκρατία, ανεξαρτησία, ειρήνη. Και δεύτερο, πως προϋπόθεση για να είναι αυτός ο αγώνας νικηφόρος είναι η ιδεολογικοπολιτική συντριβή του σοσιαλφασισμού του ψευτοΚΚΕ.

Μπροστά σ' αυτό το ξεκαθάρισμα βρίσκονται σήμερα πρωτοπόρα κομμάτια του βιομηχανικού προλεταριάτου, που η ίδια η ζωή τα έφερε να δεχτούν πρώτα τη βίαιη επίθεση του σοσιαλφασισμού.

ΤΟ ΠΟΝΗΡΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΣΤΑ ΣΠΑΤΑ

συνέχεια από τη σελ. 2

δοξο με τον Πάγκαλο είναι ότι υποστηρίζει ότι η λύση θα βρεθεί μόνο με την ανάμιξη του ιδιωτικού ξένου κεφάλαιου, αλλά είναι αντίθετος στη συγκεκριμένη συμμετοχή του γερμανικού κεφάλαιου στο έργο. Το καλό πάντως μ' αυτόν είναι ότι χτύπησε το Λαλιώτη.

Η αμφιταλαντευόμενη στάση της ΠΟΛΑΝ, που, αν και στην αρχή στην Επιτροπή Οικονομικών Υποθέσεων της Βουλής υπερψήφισε τη σύμβαση εμφανίζοντας αναπτυξιακό προφίλ, τώρα ζητά εγγυήσεις από το Λαλιώτη για να την ψηφίσει στη Βουλή, εξηγείται από το ότι εμφανίστηκε ένα ισχυρό ρεύμα καταψήφισης και μέσα στο ΠΑΣΟΚ από τους Κεδίκογλου, Κηπουρό και Γιαννάκη.Οι ρωσόδουλοι θέλουν να αφήσουν ανοικτό το ενδεχόμενο καταψήφισης, που από στρατηγική άποψη θα τους βόλευε βέβαια εξίσου, αν και με βάση τα σημερινά δεδομένα δε φαίνεται σοβαρή μία τέτοια πιθανότητα.

Μέσα σε όλη αυτή την καθυστέρηση, μόνο ο Σουφλιάς και ο Παπακωνσταντίνου είπαν ξεκάθαρα ότι αυτό το έργο πρέπει να γίνει ακόμα και αν αυτή η σύμβαση είναι χειρότερη από αυτή της Ν.Δ.

Σύμφωνα πάντως με τις συνήθειες καθαρμάτων και δολοπλόκων σαν το Λαλιώτη, η αναμενόμενη εξέλιξη θα πρέπει να είναι η εξής:

Το έργο πρέπει να γίνει για να τσεπώσουν οι ρώσοι πράκτορες τα δισεκατομμύρια και να καθησυχαστεί ο ελληνικός λαός, που φοβάται ότι θα μείνει η χώρα δίχως αεροδρόμια.

Όμως το αεροδρόμιο θα πρέπει να λειτουργεί με "ρώσικο τρόπο". Δηλαδή οι κνίτες και οι ψευτοοικολόγοι θα πρέπει να κλείσουν τις αρτηρίες που το τροφοδοτούν ή να τις εμποδίσουν να φτιαχτούν, ενώ η ΥΠΑ, η Ολυμπιακή κτλ. θα πρέπει να εμποδίζουν τη λειτουργία του φωνάζοντας διαρκώς "Έξω οι Γερμανοί του Τρίτου Ράιχ". Οι οποίοι Γερμανοί έχουν χάσει γι' αυτό το λόγο την πλειοψηφία των μετοχών.

Με λίγα λόγια, ο καταμερισμός είναι ο εξής: Ο Λαλιώτης θα μοιράζει τα κρατικά και Εοκικά λεφτά στις μεγαλοσυμμορίες και οι κνίτες θα εμποδίζουν τη λειτουργία του χάρη στο γνωστό ταξικοαντιιμπεριαλιστικό μέτωπο.

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΣΤΗΝ ΚΟΜΠΡΑΔΟΡΙΚΗ ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

συνέχεια από τη σελ. 4

χρονης τεχνολογίας. Όμως και αυτά εξαρτιούνται σε πολύ μεγάλο βαθμό από τη φύση των πολιτικών δυνάμεων που είναι στην κρατική εξουσία.

Έτσι το παλιό αίτημα της αστοδημοκρατικής επανάστασης για κρατικοποίηση των μεγάλων τραπεζών βρίσκει το προοδευτικό νόημά του μονο αν στο αστικό κράτος κυριαρχούν οι προοδευτικές αστικές δυνάμεις. Έτσι, όταν στο κράτος κυριαρχούν οι δυνάμεις του φασισμού και του μιλιταρισμού ή οι δυνάμεις του ιμπεριαλισμού, το σύνθημα της κρατικοποίησης γίνεται ένα αντιδραστικό σύνθημα.

Από αυτή την άποψη το κύμα κρατικοποίησης της μεγάλης ιδιωτικής βιομηχανίας στα τέλη της δεκαετίας του '70 (ναυπηγεία, τσιμέντα, κλωστήρια, διυλιστήρια) αποτέλεσε μια μεγάλη οπισθοδρόμηση, γιατί οι πολιτικές δυνάμεις που κυριαρχούσαν στο κράτος από τότε ήταν πιο αντιδραστικές (από παραγωγική άποψη, τουλάχιστον), από τους ιδιώτες αστούς που οικοδόμησαν αυτές τις βιομηχανίες.

Όταν οι σοσιαλφασίστες του ψευτοΚΚΕ και αυτοί που ήταν μέσα στο ΠΑΣΟΚ έριχναν το σύνθημα της κρατικοποίησης στα τέλη της καραμανλικής και στη διάρκεια όλης της πασοκικής οκταετίας, είχαν ακριβώς σα στόχο να απαλλοτριώσουν την παραγωγική μηχανή του εκσυγχρονιστικού αυτού τμήματος του ελληνικού κεφαλαίου και να την περάσουν σε ένα κράτος στο οποίο θα κυριαρχούσαν πολιτικά πολύ πιο δεξιά, πολιτικά και παραγωγικά, τμήματα της αστικής τάξης.

Αυτή η περίοδος της απαλλοτρίωσης ή της αποθάρρυνσης αυτού του κεφαλαίου να επενδύσει χρειάστηκε να περάσει και μέσα από τη φυσική βία, ακόμα και την εξολόθρευση βασικών μεγαλοαστών του βιομηχανικού κεφαλαίου από το ρώσικο δολοφονικό απόσπασμα της "17Ν": Δολοφονίες Αθανασιάδη, Αγγελόπουλου, απόπειρα κατά Βαρδινογιάννη.

Όταν λοιπόν μιλάμε για κρατικό Σκαραμαγκά, πρέπει να μιλάμε για ένα κράτος στο οποίο κυρίαρχη πολιτική δύναμη ήταν το ΠΑΣΟΚ. Μέσα σ' αυτό δούλευε, με τη σειρά της, δραστήρια η πολύ μικρή, αλλά με στρατηγική ηγετική πρακτόρικη ομάδα των Παπανδρέου-Λαλιώτη. Τμήμα αυτού του κράτους ήταν ταυτόχρονα η συνδικαλιστική σοσιαλφασιστική γραφειοκρατική ομάδα του ψευτοΚΚΕ στη βάση του εργατικού κινήματος και στους Δήμους. Αυτός ο μικρός, σχετικά, μηχανισμός, πρακτόρικος στην κορυφή του και μικροαστικός στη στελεχική βάση του, συγκρότησε ένα πολύ πλατύ πολιτικό μέτωπο πολιτικών και ταξικών δυνάμεων, μέσα στο οποίο έλιωσε και διέλυσε όλη την πρόοδο.

Οι πράκτορες μετέτρεψαν τον προοδευτικό αντιιμπεριαλισμό σε ρωσόδουλο χιτλερικού τύπου αντιδυτικισμό και συσπείρωσαν και αφύπνισαν το μεγαλοϊδεάτικο κομμάτι της αστικής τάξης, το πανίσχυρο γραφειοκρατικό κομμάτι της αστικής τάξης, το οποίο τροφοδότησαν με το αντικαπιταλιστικό άλλοθι που του έλειπε. Και, κυρίως, συγκρότησαν γύρω τους την πελώρια και αυθόρμητα αντικαπιταλιστική (από την αντιδραστική άποψη) μικροαστική τάξη της πόλης και της υπαίθρου. Όμως το δηλητηριασμένο κεντρί τους ήταν ότι δημιούργησαν μια κρατικοκομματική συνδικαλιστική γραφειοκρατία μέσα στη μεγάλη βιομηχανία των ΔΕΚΟ και την πρόσφατα κρατικοποιημένη μεγάλη βιομηχανία, δηλαδή μέσα στην καρδιά της μεγάλης βιομηχανίας.

Αυτή η νεοδημιουργημένη συνδικαλιστική κρατικομματική γραφειοκρατία δίχως πολιτική καλλιέργεια και εξαιτίας της μικροαστικής της αστικής προέλευσης είδε γρήγορα στο σοσιαλφασιστικό αντικαπιταλισμό το δικό της, ιδιαίτερα ταξικό συμφέρον. Αυτή είχε αναλάβει το καθήκον να διαφυλάξει τη "δημόσια περιουσία" από το "αδηφάγο" ιδιωτικό κεφάλαιο. Αυτό το έκανε για λογαριασμό όλων των αντιδραστικών τμημάτων της αστικής τάξης που στηρίζουν ιστορικά την επιβίωσή τους στην επεκτατική, μεγαλοϊδεάτικη και ισχυρότερη τάση της αστικής τάξης από τις δύο που προαναφέραμε. Σαν αντάλλαγμα γι' αυτό το ιερό καθήκον της "εθνικής λαϊκής φρουράς" που διεκπεραίωνε η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, εξασφάλιζε μονιμότητα στη δουλειά, αποφυγή της χειρωνακτικής εργασίας, κομματική άνοδο και, συχνά, πλουτισμό από τη γραφειοκρατική διαφθορά σε συνεργασία με τη νέα "ιδιωτική" αστική τάξη που αναπτύσσεται παρασιτικά δίπλα στο κράτος. Την κοινωνική της στήριξη μέσα στις κρατικοποιημένες βιομηχανίες αυτή η συνδικαλιστική γραφειοκρατία την οικοδόμησε πάνω στη μονιμότητα των εργατών, στη δημοσιοϋπαλληλοποίησή τους και στον παρασιτισμό τους, που τελικά προήλθε από το παραγωγικό σαμποτάζ των ρωσόδουλων πάνω σε όλη την κρατικοποιημένη μεγάλη βιομηχανία.

Το σχέδιο των ρωσόδουλων σοσιαλφασιστών ήταν να κατεδαφίσουν παραγωγικά αυτές τις μοναδες, αφήνοντάς τες στην ηθική και φυσική παλαίωση του πάγιου κεφαλαίου και τη διάλυση και χαύνωση από απραξία του τεχνικοεπιστημονικού έμψυχου κεφαλαίου. Ήταν ένας βομβαρδισμός με όπλα την πιστωτική ασφυξία, το αντιεκσυγχρονιστικό πνεύμα, τη ρεμούλα και το χρόνο. Η διαφορά της χρεωκοπίας του Σκαραμαγκά του Νιάρχου από το σημερινό Σκαραμαγκά βρίσκεται στο ότι εκείνος ο Σκαραμαγκάς έσβηνε από την χρηματοπιστωτική του πλευρά, αλλά παρέμενε υλικά ένα σύγχρονο ισχυρό ναυπηγείο. Ο σημερινός Σκαραμαγκάς είναι ένα γερασμένο φάντασμα υπονομευμένο στην ίδια του την παραγωγική ύπαρξη.

Αυτή η υπονόμευση έφτασε στην ανοιχτή λαφυραγωγία, για να αναδείξει ένα νέος είδος αστού εκμεταλλευτή, ένα νέο είδος παράσιτου, που το γεννούσε η ίδια η ρώσικη καθοδήγηση.

Έτσι, η πολιτική ουσία αυτής της διαδικασίας εκφραζόταν και στο επίπεδο της οικονομίας, καθώς γεννιόταν ο ρωσόδουλος, ο κομπραδόρος αστός, ο κατεξοχήν οικονομικός ληστής του έθνους.

Αν η συνδικαλιστική κρατικοκομματική γραφειοκρατία απέτυχε παταγωδώς σα φρουρός της λεγόμενης "δημόσιας περιουσίας", ήταν γιατί φρόντιζε μήπως πηδήξει τη μάντρα ο μεγάλος εχθρός, ο παλιός ιδιοκτήτης και οι όμοιοί του, τα "ντόπια και ξένα μονοπώλια" της κνίτικης φαντασίωσης, αλλά δεν πρόσεχε καθόλου ούτε το αντιπαραγωγικό σαμποτάζ, ούτε τα κλεφτρόνια που μπήκαν με άδεια της ρώσικης καθοδήγησης σαν κύριοι από την πύλη του εργοστασίου.

Πραγματικά, πόσο εύκολα μπήκαν στο Σκαραμαγκά τα ρώσικα πλοία για να κτιστούν με παθητικό και πόσο εύκολα το μεγαλύτερο ναυπηγείο μετατράπηκε σε επισκευαστική ζώνη και παραδόθηκε τεμαχισμένο στους εργολάβους του Περάματος, με πρώτο και καλύτερο έναν κνίτη ονόματι Καλογερίδη. Αυτό έγινε παντού και ήταν σε ένα βαθμό αναπόφευκτο, στο βαθμό που τα εργοστάσια αποσυντίθενταν από την παλαιότητα και έχαναν το ανταγωνιστικό τους καπιταλιστικό κύρος.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΠΑΛΙ ΣΤΟΝ ΙΔΙΩΤΗ

Από αυτή την αποσύνθεση της κρατικής ιδιοκτησίας, αποσύνθεση που καθοδήγησαν πετυχημένα οι ρωσόδουλοι σαμποτέρ για 20 ολόκληρα χρόνια, ξεπετάχτηκε ο νέος ιδιώτης μεγαλοαστός: ο Κόκκαλης, ο Μπόμπολας, ο Κοπελούζος, ο Καλογερίδης. Αυτός ο τύπος μεγαλοαστού είναι η άρνηση της κρατικής ιδιοκτησίας από τα δεξιά, όπως η κρατική ιδιοκτησία ήταν άρνηση από τα δεξιά του ιδιώτη μεγαλοαστού της πρώτης μεταπολεμικής περιόδου.

Η πρώτη μεταπολεμική περίοδος χαρακτηρίζεται από μια μεγαλοαστική τάξη που στήνει σύγχρονη βιομηχανία ανεξάρτητα από το κράτος και μπαίνει ορμητικά στη διεθνή αγορά, αφού έχει κάνει την πρωταρχική συσσώρευση συνήθως έξω από το ελληνικό έδαφος. Αυτή νικιέται ακριβώς γιατί δεν κυριαρχεί στο κράτος και, όταν αντιμετωπίζει τις πρώτες δυσκολίες μετά την πρώτη πετρελαϊκή κρίση, μένει δίχως ενίσχυση από το κράτος, στο οποίο ποτέ δεν κυριάρχησε.

Αντίθετα, από τα παραμύθια για θαλασσοδάνεια που σκόρπισε η σοσιαλφασιστική και μικροαστική οικονομολογία, η κρίση στη μεγάλη βιομηχανία το '75-'80 δεν έρχεται από αποεπένδυση, αλλά τη στιγμή της μέγιστης επενδυτικής επέκτασης (χαρακτηριστικά παραδείγματα οι ΑΓΕΤ ΗΡΑΚΛΗΣ - ΠΕΙΡ. ΠΑΤΡΑΪΚΗ). Σ' αυτή τη στιγμή μια σειρά μεγάλες βιομηχανίες καταχρεώνονται και το κράτος τις κρατικοποιεί. Και δεν πρόκειται μόνο για το αντιβιομηχανικό κράτος του ΠΑΣΟΚ ειδικά, αλλά για το μεταπολεμικό κράτος του καθυστερημένου και δίχως ορίζοντα ανάπτυξης κομματιού της αστικής τάξης που εκφράζεται από τη Ν.Δ. και το ΠΑΣΟΚ. Στην πραγματικότητα εδώ εκφράζεται ο μη εθνικοαστικός χαρακτήρας της μετεμφυλιακής άρχουσας τάξης, ο ραγιάδικος και γλοιώδης χαρακτήρας μιας αστικής τάξης που μόνο απέναντι στον επαναστατημένο λαό ξέρει να δείχνει χαρακτήρα.

Αυτή η αστική τάξη ξέρει μόνο δύο πράγματα καλά: επέκταση (με το Κυπριακό) στο εξωτερικό και πολιτικοοικονομική καταπίεση στο εσωτερικό.

Οι ρωσόδουλοι δε θα μπορούσαν να βομβαρδίσουν τη μεγάλη βιομηχανία και να ρίξουν την Ελλάδα στην τελευταία γραμμή των ευρωπαϊκών ανεπτυγμένων κρατών αν δεν είχαν να αντιμετωπίσουν μια τόσο άθλια άρχουσα τάξη.

Απ' αυτόν όμως το βομβαρδισμό δεν προκύπτει μια αταξική κατάσταση, αλλά το νέο και χειρότερο είδος μεγαλοαστού που έχει παραγάγει η ιστορία του νεοελληνικού καπιταλισμού. Αυτός ο μεγαλοαστός δεν έχει πραγματοποιήσει την πρωταρχική του συσσώρευση έξω, αλλά μέσα στο εθνικό έδαφος. Όμως η συσσώρευση αυτή έχει γίνει με τη λεηλασία της κρατικής περιουσίας, δηλαδή με τη λεηλασία όλης της υπόλοιπης άρχουσας τάξης, όλων των κομματιών της και πιο πολύ του ανεπτυγμένου βιομηχανικού κομματιού της. Αυτοί οι νέοι μεγαλοαστοί "φυτεύθηκαν" από τους ρωσόδουλους και γιγαντώθηκαν μέχρι σκασμού από τη λεηλασία του κράτους.

Η λεηλασία του ΟΤΕ από τον Κόκκαλη και του κρατικού προϋπολογισμού από τον Μπόμπολα και τους άλλους ρωσόδουλους εργολάβους, με προεξάρχοντα τώρα τον Κοπελούζο, είναι η βάση της πρωταρχικής συσσώρευσης του κεφάλαιου αυτών των παλιανθρώπων. Το κακό με αυτούς είναι ότι η ίδια μέθοδός τους πρωταρχικής συσσώρευσης συνεχίζεται και για την παραπέρα συσσώρευση. Αυτοί δε χρειάζεται ποτέ να εκσυγχρονιστούν στ' αλήθεια, γιατί δε χρειάζεται να μπούνε στη διεθνή, ούτε στην ντόπια αγορά. Η συσσώρευσή τους δε στηρίζεται στην επαναστατικοποίηση των μέσων παραγωγής, αλλά στη ληστεία όλου του έθνους. Αυτή είναι λειτουργία πρακτόρων του ιμπεριαλισμού σε εξαρτημένη, καταπιεσμένη εθνικά χώρα. Αυτό το είδος του πράκτορα ονομάζεται κομπραδόρικη αστική τάξη.

Είναι τελείως διαφορετικό πράγμα να βοηθάει το κράτος την κεφαλαιική συσσώρευση του μεμονωμένου κεφαλαίου για να αντέξει αυτό στον ανταγωνισμό του πανίσχυρου αντιπάλου του, πράγμα αναπόφευκτο την εποχή του ιμπεριαλισμού, οπότε το κράτος παίρνει στα χέρια του ολάκερες παραγωγικές μονάδες στις λιγότερο ανεπτυγμένες χώρες, και είναι άλλο ένα κεφάλαιο να κάνει αντιπαραγωγική ανάπτυξη κατατρώγοντας αυτό το κράτος.

Αυτή είναι λοιπόν η φύση της πορείας από τον ιδιώτη στο κράτος και πάλι στον ιδιώτη. Πρόκειται για την πορεία από τον κλασικό αστό στον κομπραδόρο.

ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΥΣ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΕΣ

Αυτή η κίνηση δεν είναι καθόλου αδιάφορη για τους επαναστάτες. Ο δικός τους στρατηγικός στόχος, στο επίπεδο των σχέσεων ιδιοκτησίας, είναι η παλλαϊκή ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής από το κράτος των εργατών και των συμμάχων τους. Όμως οι μαρξιστές επαναστάτες ήταν πάντα πρακτικοί άνθρωποι και λογάριαζαν τα βήματα που θα έκαναν μέσα από τις κάθε φορά δοσμένες συνθήκες.

Αυτή την εποχή, στη χώρα μας και παγκόσμια, το προλεταριάτο βρίσκεται σε υποχώρηση, ιδιαίτερα μετά την ήττα της κινέζικης επανάστασης στα 1980. Ο βασικός στόχος των συνειδητών προλετάριων είναι η δημιουργική αφομοίωση της μέχρι τα τώρα παγκόσμιας επαναστατικής πείρας και η συγκρότηση των νέων μικρών προλεταριακών κομμάτων. Κάτω από αυτούς τους ταξικούς συσχετισμούς, που είναι περίπου ίδιοι σχεδόν σε κάθε χώρα, το επαναστατικό προλεταριάτο ενδιαφέρεται πολύ για μια σχετικά παρατεταμένη περίοδο ειρήνης και πολιτικής δημοκρατίας για να μορφωθεί, να συζητήσει, να διαφωτίσει τις μάζες και να συγκροτήσει τον πολιτικό του στρατό.

Έτσι, βλέπουμε και εμείς σαν καίριο το ζήτημα της ειρήνης και της πολιτικής δημοκρατίας στην Ελλάδα.

Η γοργή καταστροφή της βιομηχανίας και η ληστεία που γίνεται από τους ρωσόδουλους κάνει μια πελώρια ζημιά, όχι μόνο, και όχι κύρια, οικονομική, αλλά πιο πολύ πολιτικοϊδεολογική.

Οι ληστές και σαμποτέρ μειώνουν όσο μπορούν τη συγκέντρωση και τον αριθμό του βιομηχανικού προλεταριάτου και διαφθείρουν τη συνείδησή του, ενώ με το χτύπημα του βιομηχανικού εκσυγχρονισμού και της θετικής μόρφωσης που αντιστοιχεί σ' αυτόν τον εκσυγχρονισμό ρίχνουν όλο τον πληθυσμό στην εθνικοθρησκευτική δεισιδαιμονία και τον προετοιμάζουν εύκολα για έναν πόλεμο που θα γιατρέψει το παράπονο του "αδικημένου έθνους". Δίχως ένα πλατύ συγκεντρωμένο και σύγχρονο προλεταριάτο δεν μπορεί να υπάρξει ισχυρός αντίθετος πόλος στους πράκτορες και σκοταδιστές.

Η δυτικόφιλη αστική τάξη και η εκσυγχρονιστική βιομηχανική

συνέχεια από τη σελ. 6

ΑΚΟΜΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΓΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΚΡΑΪΝΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΙΣΩΣΗ ΘΥΤΗ-ΘΥΜΑΤΟΣ

Απ' τη στιγμή που ο κροάτικος στρατός διέλυσε το φασιστικό ψευτοκράτος της Κράινα, σε μια συμφωνία Τούντζμαν-Μιλόσεβιτς για το διαμελισμό της Βοσνίας όπως εκτιμάμε, η σέρβικη προπαγάνδα βάλθηκε να καταλογίσει στους Κροάτες το ρόλο του θύτη αποκομίζοντας όλα τα πολιτικά οφέλη που μπορούν να προκύψουν. Με το να βάζει κανείς στην ίδια θέση την Κροατία και τη φασιστική Σερβία κρύβει τον κύριο υπεύθυνο του πολέμου και, τελικά, βγάζει τη Σερβία θύμα.

Η κύρια κατηγορία που απευθύνεται στους Κροάτες είναι ότι έκαναν "εθνική εκκαθάριση" στην Κράινα. Οι 150.000 σέρβοι πρόσφυγες είναι ένα ιδιαίτερα ευαίσθητο θέμα που οι ρωσοσέρβοι φασίστες εκμεταλλεύονται στο έπακρο. Η φυγή των Σέρβων όμως δεν είναι παρά μια συντεταγμένη, οργανωμένη και εθελοντική αποχώρηση απ' τα εδάφη που έλεγχαν. Είναι η φυγή των σέρβων φασιστών δολοφόνων με τις οικογένειές τους. Οι σέρβοι στρατιώτες μαζί με τον οπλισμό τους και τους ανθρώπους τους έφυγαν μαζί με τα αυτοκίνητα, τα τρακτέρ και τα υπάρχοντά τους. Αν συγκρίνουμε τους πρόσφυγες της Σρεμπρένιτσα, που οι πιο τυχεροί κατάφεραν να φτάσουν ζωντανοί στην Τούζλα μονάχα με τις ζωές τους, μπορούμε να καταλάβουμε τη διαφορά.

Οι Κροάτες άφησαν ανοιχτούς διαδρόμους για να φύγουν οι Σέρβοι, που μπορούμε πια να τους αποκαλούμε εθελοντές πρόσφυγες. Όχι μόνο δεν υπήρξε πολιτική γραμμή εθνικής εκκαθάρισης, αλλά τόσο ο Τούντζμαν όσο και οι τοπικοί και στρατιωτικοί διοικητές εγγυήθηκαν πλήρη ασφάλεια σε όσους Σέρβους παραμείνουν στην περιοχή (*Ριζοσπάστης*, 8/8). Όπως και τα μέσα ενημέρωσης της Κροατίας επέμεναν να καλούν τους Σέρβους να μείνουν. Οι κροάτικες εφημερίδες τόνιζαν ιδιαίτερα στη σέρβικη μειονότητα να παραμείνει στην περιοχή.

Όμως οι σέρβοι φασίστες, έχοντας δουλέψει από χρόνια τη γραμμή "οι Κροάτες είναι Ουστάζι και θα μας σφάξουν" και με τη γραμμή "έρχονται οι Ουστάζι", κατάφεραν να σύρουν μαζί τους σχεδόν ολόκληρο τον πληθυσμό της Κράινα. Έναν πληθυσμό, ο οποίος αποκτηνώθηκε πολιτικά και πολιτιστικά μέσα από την εθνική εκκαθάριση και το σφαγιασμό των Κροατών που ζούσαν στην Κράινα μαζί με τους Σέρβους.

Ο Nikola Vrlinic είναι ένας Σέρβος 72 χρόνων, στο χωριό Donji Hrastovac. Είναι ένας από τους σέρβους ηλικιωμένους που έμειναν: *«Γεννήθηκα εδώ και θέλω να πεθάνω εδώ. Πριν τον πόλεμο ζούσαμε σαν αδέλφια. Δεν υπήρχε ούτε ένα σπίτι εδώ που να μην έχει ένα μικτό γάμο»*. Η κόρη του είναι παντρεμένη με έναν Κροάτη. Δεν έχει ακούσει νέα της απ' τη στιγμή που η οικογένειά της έφυγε όταν οι Κροάτες άρχισαν την επίθεση στην Κράινα, στις 4 Αυγούστου, ομολογεί κλαίγοντας (*Χέραλντ Τρίμπιουν*, 28/8).

Έχουμε λοιπόν την αυτοεκκαθάριση των σέρβων εθνικών εκκαθαριστών σε βάρος του ίδιου του σέρβικου πληθυσμού. Η καλύτερη απόδειξη γι' αυτό βρίσκεται σ' εκείνα που ακολούθησαν όταν οι σέρβοι εθελοντές πρόσφυγες έφτασαν στη σερβοκρατούμενη πόλη της Βοσνίας Μπάνια Λούκα. Στην περιοχή της Μπάνια Λούκα πριν τον πόλεμο ζούσε ένας μη σέρβικος πληθυσμός 500.000 ανθρώπων. Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του ΟΗΕ, σήμερα έχουν μείνει γύρω στους 12.000 Κροάτες και 45.000 Βόσνιοι.

Όταν έφτασαν οι Σέρβοι εκεί, ένοπλες συμμορίες σέρβων προσφύγων άρχισαν να οδηγούν το μη σέρβικο πληθυσμό έξω απ' τα σπίτια του. Σύμφωνα με μαρτυρία του γραφείου του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες, στην περιοχή οι συμμορίες αυτές βασάνιζαν και σκότωναν Βόσνιους και Κροάτες (*Χέραλντ Τρίμπιουν*, 16/8). Οι σέρβικες αρχές της Μπάνια Λούκα καλούσαν το μη σέρβικο πληθυσμό της περιοχής να φύγει τρομοκρατώντας τον σε μια κίνηση που ο ίδιος ο Κάρατζιτς ονόμασε *"επανένωση των οικογενειών"* (στο ίδιο). Αυτή τη στιγμή σχεδόν όλοι οι Κροάτες έχουν εκκαθαριστεί, ενώ όσοι Βόσνιοι έχουν μείνει απολύθηκαν απ' τις δουλειές τους εδώ και πολύ καιρό. Τους επιτρέπεται μόνο να σκουπίζουν τους δρόμους δεχόμενοι τους εξευτελισμούς και την ταπείνωση των σέρβων φασιστών που περνούν δίπλα τους. Περιττό να σημειώσουμε ότι όλα τα τζαμιά της περιοχής έχουν ανατιναχτεί.

Αφού οι πρώτοι εκκαθαρισμένοι Κροάτες, γύρω στους 100, πέρασαν τον ποταμό Σάβα προς την κροάτικη πλευρά, οι Σέρβοι διαχώριζαν τους άντρες σε στρατεύσιμη ηλικία και δεν τους επέτρεπαν να φύγουν. Αντίθετα οι Κροάτες στην Κράινα δεν προχώρησαν σε ένα τέτοιο μέτρο, αλλά άφησαν τους σέρβους στρατιώτες να φύγουν.

Όσο για τις ωμότητες για τις οποίες κατηγορούν τους Κροάτες απέναντι στους Σέρβους, δεν έχει αποδειχτεί ούτε υπάρχει οποιαδήποτε απόδειξη για συστηματική και μαζική δολοφονία ή εξολόθρευσή τους. Αυτό που υπήρξε ήταν μεμονωμένα και περιστασιακά τέτοια γεγονότα. Αλλά ήταν ακριβώς μόνο αυτό, περιστασιακά και μεμονωμένα, και αντιστοιχούν στον αστικό χαρακτήρα του κροάτικου στρατού και στην ύπαρξη του σοβινισμού μέσα στις γραμμές του, ενός σοβινισμού όμως που δεν έχει την καθοδήγηση αυτού του στρατού, τουλάχιστον ως σήμερα.

Όπως και στη δυτική Σλαβονία δεν μπόρεσαν οι Σέρβοι να αποδείξουν συστηματικές δολοφονίες, το ίδιο συμβαίνει και με την Κράινα. Αν οι Κροάτες είχαν γραμμή εξόντωσης των προσφύγων, οι πρώτοι που θα δέχονταν τα πυρά τους θα ήταν οι σέρβοι στρατιώτες. Αντί γι' αυτό όμως αφέθηκαν να φύγουν ελεύθερα με τον οπλισμό τους και να φτάσουν στη Σερβία ή στη Βοσνία. Απόδειξη είναι ότι οι σέρβικες αρχές στη Σερβία, ενώ στην αρχή τους δέχτηκαν, αργότερα τους έβαλαν σε φορτηγά και τους έστειλαν πίσω στη Βοσνία "να πράξουν το καθήκον τους", όπως είπαν. Ταυτόχρονα έκλεισαν τα σύνορα για όσους ήθελαν να περάσουν στη Σερβία.

Ακόμα και παρά το βομβαρδισμό του Κνιν, της πρωτεύουσας του ψευτοκράτους της Κράινα, απ' τους Κροάτες, ο ΟΗΕ δε στοιχειοθέτησε κάποιο αποδεικτικό στοιχείο για πολλά θύματα, παρά τις έξαλλες κραυγές του επιτρόπου της Ευρωπαϊκής Ένωσης Καρλ Μπιλντ για παραπομπή του Τούντζμαν σαν εγκληματία πολέμου στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης για το βομβαρδισμό του Κνιν. Ακόμα κι αν κατηγορήσει κανείς την Κροατία επειδή δεν επέτρεψε σε δημοσιογράφους να περάσουν στην Κράινα όσο διαρκούσε η επιχείρηση ανακατάληψής της, πολύ εύκολα μετά, όταν τους επιτράπηκε, θα μπορούσε να αποδειχτεί μια ενδεχόμενη σφαγή.

Το μόνο στοιχείο που υπάρχει σήμερα ενάντια στην Κροατία είναι οι 10.000 Σέρβοι που, σύμφωνα με την Έμα Μπονίνο, επίτροπο της Ευρωπαϊκής Ένωσης για ανθρωπιστικές υποθέσεις, έχουν διασκορπιστεί μέσα στην Κροατία και δεν έχουν εντοπιστεί τα ίχνη τους. Με βάση τα στοιχεία που υπάρχουν μέχρι τώρα δεν μπορεί να σταθεί κατηγορία ότι οι Κροάτες έχουν δολοφονήσει τους σέρβους αγνοούμενους. Ακριβώς γιατί όλη η στάση της Κροατίας απέναντι στους εθελοντές πρόσφυγες ήταν πολύ προσεκτική για να δικαιολογεί παρόμοιο γεγονός. Αντίθετα με τους σέρβους ναζί στη Σρεμπρένιτσα που έχει διασταυρωθεί ότι έσφαξαν, βίασαν και εκκαθάρισαν εθνικά όλο τον πληθυσμό της πόλης.

Ανακοίνωση τύπου της ΟΑΚΚΕ

Στη Βοσνία δεν υπάρχει εμφύλιος, αλλά εισβολή και εθνοεκκαθάριση που πραγματοποίησε πριν τρία χρόνια ο σέρβικος χιτλερικός στρατός με την υπόδειξη της Ρωσίας. Ο βομβαρδισμός των στρατιωτικών θέσεων του εισβολέα αποτελεί διεθνή υποχρέωση.

Σημ.: Η παραπάνω ανακοίνωση δόθηκε για δημοσίευση στις 31 Αυγούστου 1995.

ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑΣ

Μετά από έξι εβδομάδες σκληρού παζαρέματος, οι Ρώσοι και οι Τσετσένοι υπέγραψαν στο Γκρόζνι στις 30 Ιούλη συμφωνία ανακωχής, που όμως δεν έλυσε το ζήτημα της ανεξαρτησίας της Τσετσενίας αφήνοντάς το στην άκρη για έναν ξεχωριστό κύκλο πολιτικών συνομιλιών. Η στρατιωτική συμφωνία καλούσε σε άμεσο τέλος των εχθροπραξιών, ανταλλαγή αιχμαλώτων και απαγόρευση τρομοκρατικών ενεργειών, όπως η επιχείρηση σύλληψης ομήρων των Τσετσένων τον περασμένο Ιούνιο στην νότια ρώσικη πόλη του Μπουντιγιονόφσκ, όπου πάνω από 120 άνθρωποι σκοτώθηκαν. Η Ρωσία επίσης υποσχέθηκε μία σταδιακή αποχώρηση των περισσότερων δυνάμεών της από την Τσετσενία σε αντάλλαγμα της δέσμευσης των ανταρτών να παραδώσουν τα όπλα τους.

Αυτό είναι και το πιο επικίνδυνο σημείο αυτής της συμφωνίας: Ο αφοπλισμός της τσετσενικής αντίστασης, αφού δύο ρώσικες ταξιαρχίες θα παραμείνουν στο έδαφος της Τσετσενίας. Ο όρος της παράδοσης των όπλων προκάλεσε ρήξη μέσα στην τσετσένικη ηγεσία, ρήξη που εκφράστηκε με τις διαφορετικές τοποθετήσεις μέσα σε δύο μέρες του προέδρου της Τσετσενίας Ντουντάεφ. Μετά την υπογραφή της συμφωνίας κατηγόρησε τους Ρώσους ότι με απειλές και τεχνάσματα πέτυχαν την υπογραφή της, αποκήρυξε τον επικεφαλής της τσετσένικης αντιπροσωπείας Ισμάεφ και αποκάλεσε τον Μπασάεφ "εθνικό ήρωα". Μέσα σε εικοσιτέσσερις ώρες άλλαξε θέση και υποστήριξε τη συμφωνία.

Πρόκειται για μια μεγάλη υποχώρηση, αλλά είναι μια τακτική υποχώρηση και όχι στρατηγική. Γιατί στο βασικό σημείο, που είναι η ανεξαρτησία της Τσετσενίας, οι Τσετσένοι δε συμφώνησαν. Αντίθετα επιμένουν και είναι ανυποχώρητοι στον αγώνα για λευτεριά ενάντια στο ρώσο κατακτητή. Οι διαθέσεις και ο πόθος του λαού για ανεξαρτησία είναι πιο ισχυρός τώρα παρά πριν τρία χρόνια ή πριν τη ρώσικη εισβολή. Οι βαρβαρότητες και η γενοκτονία του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού δίδαξαν τον τσετσενικό λαό. Άλλωστε η αρχική τοποθέτηση του Ντουντάεφ ενάντια στη συμφωνία είναι ένα δείγμα ότι τμήματα του τσετσένικου αντάρτικου θα αρνηθούν να παραδώσουν τα όπλα και θα συνεχίσουν την αντίσταση.

Η εκεχειρία θα δώσει τη δυνατότητα στο λαό της Τσετσενίας να φροντίσει τις πληγές του και να σταθεί στα πόδια του. Η τσετσένικη αντίσταση θα μπορέσει να ξεκουράσει τις δυνάμεις της, να οργανωθεί καλύτερα και πιθανόν να εξοπλιστεί στο βαθμό που αυτό είναι δυνατό. Το σφυροκόπημα του ρώσικου στρατού την ανάγκασε να περιοριστεί σε ένα μικρό τμήμα της χώρας, καθώς και η προβοκατόρικη επιδρομή στο Μπουντιγιονόφσκ την απομόνωσε διεθνώς. Έκαναν αναγκαστική τη συμφωνία εκεχειρίας.

Οι Ρώσοι, αδύναμοι πολιτικά να επιβάλουν την κατοχή τους στον τσετσένικο λαό, αλλά και εκτεθειμένοι παγκόσμια, και ιδιαίτερα στον ισλαμικό κόσμο, ευνοούνται προσωρινά από μία αναδίπλωση.

Ταυτόχρονα όμως ενισχύουν την απόφασή τους να ελέγξουν την Τσετσενία. Μετά τη συμφωνία ο Γέλτσιν σε τηλεοπτικό του μήνυμα υπερασπίστηκε τη ρώσικη εισβολή σαν πράξη "μέσα στα πλαίσια του διεθνούς νόμου". Ενώ το συνταγματικό δικαστήριο, το ανώτατο δικαστικό όργανο της Ρωσίας, κάλυψε την εισβολή και τις σφαγές του ρώσικου στρατού σαν απόλυτα συνταγματικές. Έτσι η σχετική εκεχειρία που υπάρχει σήμερα δεν είναι παρά μία μικρή αναβολή πριν την καινούρια σύγκρουση.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ - ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΗ *ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ*

ΟΧΙ ΣΤΗ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

πρότυπα των βυζαντινών αυτοκρατόρων. Κάτω από την πίεση και πάλι της Λιάνη ρύθμισε τα χρέη του Ιδρύματος της Παναγίας με νομοσχέδιο που πέρασε στη Βουλή. Ο μητροπολίτης Δωρόθεος σε ένδειξη ευγνωμοσύνης αποκάλεσε τη Λιάνη "ευσεβεστάτη" και αναγνώρισε τον πρωθυπουργό σαν εθνικό ευεργέτη. Ο τελευταίος με ευγένεια και ταπεινότητα ψυχής δήλωσε *«ευεργέτης είναι ο λαός, εμείς είμαστε οι ενδιάμεσοι»*. Το θρησκευτικό συναίσθημα του λαού εκφράζεται μέσα από τη Λιάνη και ο Παπανδρέου μετατρέπεται σε απλό διεκπεραιωτή.

Όλο αυτό το θέατρο του σοσιαλφασισμού, το οποίο στήθηκε για να αναδειχτεί η νέα πρωταγωνίστρια του ρωσόδουλου θιάσου, περιέχει σκηνές από μεσαίωνα σε κακότεχνη σύγχρονη διασκευή.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΗΝΟ ΣΤΗ ΦΛΩΡΙΝΑ

Η Τήνος ήταν ο πρόλογος για τη μεγαλειώδη εμφάνιση στη Φλώρινα, τη "μεγάλη πορεία της Λιάνη προς το λαό", όπως την περιέγραψε η *Ελευθεροτυπία* (26/8). Ο σκοπός της επίσκεψης της Λιάνη στη Φλώρινα ήταν να παραστεί στις πολιτιστικές εκδηλώσεις που γίνονταν εκεί, και συγκεκριμένα να εγκαινιάσει την έκθεση "Φόρος Τιμής στον Γκρέκο" και τον "Έφιππο Ανδριάντα του Μ. Αλέξανδρου". Δηλαδή η επίσκεψη αυτή ηταν μία υπόθεση ρουτίνας. Στα πλαίσια των εκδηλώσεων οργανώθηκε και μία βαλκανική διημερίδα που θα παρακολουθούσαν έλληνες και ξένοι αξιωματούχοι, που όμως δεν αφορούσε τη Λιάνη.

Όμως το κεντρικό πολιτικό γεγονός έγινε τελικά η επίσκεψη της Λιάνη. Αυτή είχε από νωρίς αποκτήσει πολιτικό χαρακτήρα με τη δήλωση του υφυπουργού Αθλητισμού και βουλευτή Φλώρινας Λιάνη ότι η σύζυγος του πρωθυπουργού δε θα πολιτευτεί στη Φλώρινα, που ερμηνεύτηκε σαν επιβεβαίωση της καθόδου της Λιάνη στις επερχόμενες εκλογές.

Από την άλλη, ο Βενιζέλος δήλωνε ότι στις εκδηλώσεις των Πρεσπών *«δε θα εκπροσωπηθεί ο πρωθυπουργός»* (*Ελεύθερος Τύπος*, 25/8). Έτσι ξεκαθάρισε το ζήτημα της αυτόνομης παρουσίας της Λιάνη, που οργανώθηκε και σχεδιάστηκε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο για να προβληθεί σαν ηγετική φιγούρα στην πολιτική ζωή.

Η Λιάνη μεταφέρθηκε στη Φλώρινα με τιμές τουλάχιστον πρωθυπουργού, με μεταγωγικό αεροσκάφος C 130, δύο ελικόπτερα της Πολεμικής Αεροπορίας, συνοδευόμενη από τρεις υπουργούς (Κατσιφάρας, Σηφουνάκης, Βαλυράκης). Κατά την άφιξή της την υποδέχτηκαν δέκα υπουργοί και υφυπουργοί, άλλοι τόσοι γενικοί γραμματείς υπουργείων και τοπικοί υπηρεσιακοί παράγοντες. Την ίδια ώρα ο πρόεδρος της Δημοκρατίας Στεφανόπουλος περιόδευε τα νησιά του Αιγαίου συνοδευόμενος μόνο από τον υπουργό Αιγαίου Αντώνη Κοτσακά (!). Μία περιοδεία που χάθηκε μπροστά στη λάμψη της Λιάνη κατά την πραξικοπηματική άνοδό της στα ανώτερα σκαλιά της εξουσίας.

Στο πρόγραμμα της Λιάνη συμπεριλαμβανόταν και συνάντηση με το μητροπολίτη Καντιώτη. Αυτή κράτησε πάνω από 15 λεπτά, ενώ προηγήθηκε η προσφορά δύο εικόνων της Παναγίας από τον Καντιώτη στη Δήμητρα για να καθρεφτίζεται "πρωί, μεσημέρι και βράδυ". Στη διάρκεια της συνάντησης η Λιάνη υποσχέθηκε να βοηθήσει οικονομικά τη Μητρόπολη, όχι βέβαια με τα εισοδήματά της σαν ιδιώτης, αλλά σαν πρόσωπο εξουσίας στα πλαίσια του γνωστού από την Τήνο μεσολαβητικού της ρόλου στον πρωθυπουργό για λογαριασμό του λαού και της εκκλησίας (*Ελεύθερος Τύπος*, 26/8).

Η ισχύς με την οποία εμφανίστηκε η Λιάνη στη Φλώρινα ήταν φανερή και από την προσφώνηση "κυρία προέδρου" που της απεύθυναν τόσο ο μητροπολίτης Καντιώτης όσο και η διευθύντρια της Εθνικής Πινακοθήκης, ο γ.γ. του υπουργείου Πολιτισμού και άλλες προσωπικότητες που παρακολουθούσαν τις εκδηλώσεις.

Ολοκληρώνοντας τη "μεγάλη πορεία προς το λαό" η Λιάνη δήλωσε: *«Ίσως αύριο διαστρεβλωθούν αυτά που τώρα σας λέω από ανθρώπους που δε με βλέπουν στα μάτια, ενώ εγώ σας κοιτώ κατάματα. Θα το ξεπεράσουμε κι αυτό»* (*Ελευθεροτυπία*, 26/8), φιγουράροντας έτσι σα λαϊκή ηρωίδα. Ακόμα είπε ότι *«πολύ σύντομα θα είμαι πάλι κοντά σας. Θα είμαι αποκλειστικά δική σας»* (*Βήμα*, 27/8). Αυτή ήταν μία ένδειξη για τη διάρκεια που θα έχει η παρουσία της Λιάνη στην πολιτική ζωή της χώρας.

Γεγονός είναι ότι, πέρα από τον κόσμο που φρόντισαν να φέρουν οι διοργανωτές της φιέστας, δεν υπήρχε αυθόρμητη λαϊκή προσέλευση. Η Φλώρινα είναι μία πόλη χτυπημένη οικονομικά από το εμπάργκο κατά της Δημοκρατίας της Μακεδονίας και με μεγάλο πρόβλημα ανεργίας. Χαρακτηριστικό είναι ότι την ημέρα της επίσκεψης της Λιάνη οι επαγγελματοβιοτέχνες είχαν κλείσει τα καταστήματά τους σε ποσοστό 90% ζητώντας να ληφθούν μέτρα για τον οικονομικό μαρασμό. Τέλος, στη Φλώρινα ζει μεγάλο ποσοστό της μακεδονικής μειονότητας, της οποίας το ελληνικό κράτος δεν αναγνωρίζει ούτε καν την ύπαρξη βυθίζοντάς τη στην εξαθλίωση. Ο πληθυσμός της Φλώρινας δε θα μπορούσε να έχει τη διάθεση ούτε και τη θέληση να παρακολουθήσει τις ξιπασμένες εκδηλώσεις ενός εκπροσώπου του κράτους που ευθύνεται για τα δεινά της περιοχής. Η Λιάνη σαν "άνθρωπος του λαού" έχει πολύ δρόμο να κάνει ακόμα όχι μόνο για το λαό της Φλώρινας, αλλά και για όλο τον ελληνικό λαό, που από τη φύση του μισεί τέτοιες χυδαίες και προκλητικές επιδείξεις...

ΚΑΠΡΙΤΣΙΟ Ή ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ;

Το σοσιαλφασιστικό μπλοκ θέλει να υποβαθμίζει τη σημασία αυτών των επιδείξεων παρουσιάζοντάς τες σαν καπρίτσια της συζύγου του πρωθυπουργού, στα οποία όλες οι σύζυγοι των πρωθυπουργών απανταχού της οικουμένης επιδίδονται. Στηρίζει έτσι το πραξικόπημα και το κρύβει από το λαό.

Η Δαμανάκη προχώρησε λίγο παραπέρα και, δείχνοντας "βαθύ" αίσθημα δημοκρατίας, δήλωσε σε συνέντευξή της στην *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία* (27/8) ότι *« η κυρία Παπανδρέου είναι γυναίκα! Και εγώ ως γυναίκα αισθάνομαι αλληλεγγύη όποτε υφίστανται επιθέσεις που αφορούν μόνο το φύλο»*(!), παρουσιάζοντας τη Δήμητρα σα νεόκοπη σουφραζέτα· με τη διαφορά όμως ότι τις επιθέσεις τις υφίστανται άλλοι για χάρη της Δήμητρας και όχι η Δήμητρα για το φύλο της.

Κανένας από τα μικρά τέρατα δεν εξοργίστηκε με τη Λιάνη, ούτε και ο Έβερτ.

Η Λιάνη δεν είναι μία κοινή πρωθυπουργική σύζυγος. Αυτό είναι ένα ψέμα. Οι σύζυγοι αναπτύσσονται στη σκιά των πρωθυπουργών. Ο Παπανδρέου αφήνει τη Λιάνη να λάμψει αυτόνομα σαν προσωπικότητα. Οι σύζυγοι δε φέρονται σαν κυβερνητικά στελέχη μοιράζοντας χρηματοδοτήσεις, δεν προκαλούν διαγραφές κομματικών στελεχών, δεν έχουν αυλή και παλάτι.

Η αυτοδυναμία, από την άλλη, τρομοκρατημένη από την τιμωρία Σπυριούνη σιωπά δηλώνοντας με ψιθύρους την αντίθεσή της σε ένα σκάνδαλο. Ο Τσοχατζόπουλος απέχει διακριτικά από τις εκδηλώσεις στις Πρέσπες, ενώ μεγαλόφωνα δηλώνει ότι *«είναι πάρα πολύ φυσιολογική και θετική κίνηση η σύζυγος του πρωθυπουργού να τιμά με την παρουσία της και με την πρωτοβουλία της να εγκαινιάσει μία συγκεκριμένη πολιτική εκδήλωση σε μία ακριτική περιοχή, όπως είναι η Φλώρινα»* (*Ελεύθερος Τύπος*, 28/8).Η ομάδα των "τεσσάρων" δείχνει επίσης τον άθλιο πολιτικό της χαρακτήρα με τη σιωπή της.

Ο διεθνής τύπος αναφέρθηκε εκτεταμένα στα όσα εκτυλίχθηκαν τις τελευταίες μέρες. Η *Κοριέρε Ντε λα Σέρα* χαρακτηρίζει τη Λιάνη *"βασίλισσα των Αθηνών"* και αναφέρει σε σχετικό της άρθρο ότι *«Το ένα τρίτο των Ελλήνων την αγαπά, ένα τρίτο δεν την ανέχεται και το υπόλοιπο τη φοβάται, γιατί έγινε πιο ισχυρή απ' όλους τους υπουργούς της σοσιαλιστικής κυβέρνησης»*. Η βρετανική *Ιντιπέντεντ* γράφει για αναπόφευκτους συνειρμούς με την Εύα Περόν και διερωτάται για τις πραγματικές φιλοδοξίες της πιθανής βουλευτού Επικρατείας, αν προτίθεται να γίνει μέλος του Κοινοβουλίου ή να αλώσει μια και καλή το ΠΑΣΟΚ (*Ελεύθερος Τύπος*, 28/8).

Η Λιάνη ετοιμάζει τη νέα θριαμβευτική εμφάνιση της στις πενταήμερες εκδηλώσεις για τα 1900 χρόνια από τη συγγραφή της Αποκάλυψης στο νησί της Πάτμου, στα τέλη Σεπτεμβρίου, ο προϋπολογισμός των οποίων ανέρχεται σε δυσθεώρητα ποσά. Την οργάνωση της εμφάνισης έχει αναλάβει προσωπικά ο Λαλιώτης και το ΥΠΕΧΩΔΕ.

Μόνο ο λαός μας μπορεί να ανατρέψει αυτό το μεσαίωνα που ετοιμάζει η ρωσόδουλη κλίκα για τη χώρα και να δώσει ένα ισχυρό ράπισμα σε μια ξετσίπωτη πόρνη που ο σοσιαλφασισμός την έντυσε με βασιλικά ρούχα και ιερατικά άμφια, καθώς και σε όλο το σάπιο πολιτικό κόσμο που τη στηρίζει ενεργά ή παθητικά.

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΣΤΗΝ ΚΟΜΠΡΑΔΟΡΙΚΗ ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

συνέχεια από τη σελ. 7

εθνική αστική τάξη αποδείχτηκαν δίχως χαρακτήρα, γιατί είναι κι αυτές βουτηγμένες ιδεολογικά στο μεγαλοϊδεάτικο εθνικισμό, αλλά και γιατί μόνιμα περιμένουν τη σωτηρία από τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, ενώ διαρκώς υποχωρούν γλοιώδικα στους ρωσόδουλους φασίστες. Αποδείχτηκε όμως από την πικρή πείρα της Βοσνίας ότι δε θα σώσουν οι Ευρωπαίοι, και ακόμα λιγότερο οι Αμερικάνοι, την Ελλάδα. Την Ελλάδα μπορεί να τη σώσει βασικά ο λαός της, με επικεφαλής ένα αληθινό εργατικό κομμουνιστικό κόμμα.

Η εργατική τάξη και ο λαός έχουν πάντα δείξει χαρακτήρα, αρκεί να δουν καθαρά τον εχθρό. Όταν τον δουν, παλεύουν ασυμβίβαστα.

Η υπόθεση τόσο της Ελευσίνας όσο και του Σκαραμαγκά αποδείχνουν ένα πράγμα που μπορεί να παρατηρηθεί σε όλη τη βιομηχανία: Το κατεξοχήν ρωσόδουλο κόμμα, η καρδιά του σοσιαλφασισμού, το ψεύτικο ΚΚΕ, είναι οικτρά απομονωμένο μέσα στους εργάτες, ενώ οι πράκτορες έχουν τόσες νίκες μέσα στην αστική τάξη.

Είναι χαρακτηριστικό ότι ο σοσιαλφασισμός συναντά τόσο μεγάλες δυσκολίες στο επίπεδο της εργατικής βάσης, ακόμα και μέσα στις κρατικοποιημένες βιομηχανίες όπου τόσο πολύ δούλεψε.

Είναι πραγματικά έξω από τα σχέδιά τους το ότι μέσα από τα σκουριασμένα ναυπηγεία και την κρατικοκομματική γραφειοκρατία της Ελευσίνας ξεπήδησε μια τίμια ηγετική συνδικαλιστική ομάδα που τραβάει γραμμή συμμαχίας με τον αστικό εκσυγχρονισμό και έχει επανειλημμένα απομονώσει τους ρωσόδουλους. Ακόμα και στο Σκαραμαγκά, που οι ρωσόδουλοι τον είχαν ως τα χθες σαν αποκούμπι, η ίδια η συνδικαλιστική γραφειοκρατία αρχίζει να ξεκόβει από την πρακτική της παρακμής και να επιδιώκει τον παραγωγικό εκσυγχρονισμό σε σύγκρουση με το ψευτοΚΚΕ. Η τωρινή οξυμμένη σύγκρουση με τον Καλογερίδη είναι ολότελα χαρακτηριστική και σημαντική.

Αυτό γίνεται παντού, σε όλη την Ελλάδα, σε μεγαλύτερη κλίμακα. Ιδιαίτερα εκεί που η βιομηχανία έζησε και έγινε σύγχρονη -δυστυχώς αυτό συνέβη περισσότερο με την ελαφριά βιομηχανία, η οποία βομβαρδίστηκε λιγότερο-, εκεί ο σοσιαλφασισμός κάθε είδους είναι οικτρή μειοψηφία. Εκεί ο αντιβιομηχανικός ρόλος του έγινε αντιληπτός, αφού έκλεισε τόσα εργοστάσια. Έγινε όλο και πιο αντιληπτό από την πείρα των εργατών το νόημα των προβοκατόρικων συνθημάτων "καμιά απόλυση" σα σύνθημα αρχής για να δώσει τη χαριστική βολή σε μια ήδη αδυνατισμένη επιχείρηση, ή το σύνθημα "καμιά ιδιωτικοποίηση", όπως διεξοδικά εξηγήσαμε.

Αυτή η αναγκαία συμμαχία του εργατικού κινήματος με την εκσυγχρονιστική τάση του βιομηχανικού κεφαλαίου πρέπει να γίνει με όρους εργατικής ηγεμονίας, αν θέλει να είναι νικηφόρα απέναντι στο σοσιαλφασισμό.

Η δειλία της αστικής τάξης και ο στενός της πολιτικός ορίζοντας δεν την αφήνουν να δώσει πραγματικές μάχες με τους σαμποταριστές. Μπροστά πρέπει να μπει το συνδικάτο, κάτω από επαναστατική καθοδήγηση.

Όμως εργατική ηγεμονία σημαίνει ότι κανένας βιομήχανος, αλλά και κανένας δυτικός ιμπεριαλιστής δε θα μπορεί να παραμερίζει, να ταπεινώνει και να εξαθλιώνει οικονομικά αυτή τη δύναμη που στο βάθος εξασφαλίζει τη συνέχιση και την ανάπτυξη της παραγωγικής διαδικασίας και την επιβίωση της χώρας. Αυτό σημαίνει ότι όλη η μάχη, παραγωγική και πολιτική, ιδίως πολιτική, για την επιβίωση της βιομηχανίας μπαίνει κάτω από εργατικό έλεγχο.

Ο εργατικός έλεγχος είναι σχολείο της μελλοντικής εργατικής εξουσίας και έπαθλο των εργατών για τη συνεπή και μετωπική αντισοσιαλφασιστική τους πάλη.

Είναι σίγουρο ότι όλη η αστική αντίδραση, όλες οι βρωμερές και οι βρωμερότερες πλευρές του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού συγκεντρώνονται στο σοσιαλιμπεριαλισμό και το σοσιαλφασισμό. Αν το προλεταριάτο συλλάβει βαθιά τη φύση αυτού του διεφθαρμένου και υποκριτή εχθρού, θα είναι έτοιμο για την τελική του επίθεση ενάντια σε όλους τους εκμεταλλευτές. Μέσα απ' αυτή τη μάχη όλοι πρόκειται να αλλάξουν. Χτυπώντας τον κνίτη μέσα κι έξω του το προλεταριάτο εξανθρωπίζεται και γίνεται το φως όλης της κοινωνίας.

Αυτός είναι ο εργατικός δημοκρατικός αντικαπιταλισμός. Αυτός που δε θέλει ένα αστικό κρατικό ναυπηγείο, αλλά ένα ναυπηγείο ιδιοκτησία ενός απελευθερωμένου λαού.

* Ο Daniel Guerin έχει γράψει το '45 ένα έξοχο βιβλίο γι' αυτό: *Fascisme et grand capital.*

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ

Για το κλείσιμο των Πλαστικών Καβάλας και του κλωστοϋφαντουργείου στη Θεσπρωτία θα γράψουμε στο επόμενο φύλλο της εφημερίδας. Οι συντάκτες της εφημερίδας και όλη η οργάνωση έριξαν το βάρος τους αυτές τις μέρες στην κινητοποίηση για τα μεγάλα ζητήματα των ναυπηγείων Σκαραμαγκά και Ελευσίνας, που αποτελούν το κλειδίτης ανάπτυξης της βαριάς βιομηχανίας στην Ελλάδα.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΟΙ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΣΟΥΝ ΜΕ ΤΟ ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΟ ΤΗΣ ΒΟΣΝΙΑΣ

Οι καταιγιστικοί βομβαρδισμοί του ΝΑΤΟ και το σφυροκόπημα των σέρβικων θέσεων από τα πυροβόλα της Δύναμης Ταχείας Αντίδρασης έδωσαν ένα τεράστιο πολιτικό χτύπημα στο σέρβικο φασισμό. Για πρώτη φορά εδώ και τρία χρόνια οι κάτοικοι του Σεράγεβο ένιωσαν χαρά και ικανοποίηση γιατί είδαν τους δολοφόνους τους να τιμωρούνται. Χάζευαν σα μικρά παιδιά καθώς ο τρόμος τους είχε εγκαταλείψει. Βρισκόταν στον τόπο που ξεκίνησε ανταμείβοντας με το ίδιο νόμισμα τους προαγωγούς του.

Αλλά το χαμόγελο στα χείλη των Βοσνίων, όπως και ο νατοϊκός βομβαρδισμός, είναι δύο γεγονότα που, αν τα εξετάσει κανείς έξω από τη συνολική κίνηση όλων των δυνάμεων που καθορίζουν τις εξελίξεις στο κέντρο της πολιτικής πάλης, θα χάσει την αλήθεια απ' τα μάτια του. Είναι η συμπεριφορά και η δράση αυτών των δυνάμεων που γεννάει τις πιο μεγάλες ανησυχίες για μια άδικη ειρήνη σε βάρος των Βόσνιων, την οποία θα φέρουν οι 1.600 βόμβες που έπεσαν πάνω στους σέρβους ναζί.

Έχουμε, λοιπόν, "το δολοφονικό πρόσωπο της νέας τάξης" να βομβαρδίζει τους Σερβοβόσνιους και τους δύο κύριους παράγοντες αντίστασης σ' αυτή την τάξη, τη Ρωσία και τη Σερβία, να μένουν ήρεμοι και ασάλευτοι σαν τα βουνά. Αν στ' αλήθεια η Δύση είχε αποφασίσει να συντρίψει τη σέρβικη πολεμική μηχανή, θα βρισκόταν αντιμέτωπη με τον πραγματικό προστάτη του σέρβικου φασισμού, το ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό.

Από την αρχή του πολέμου στην πρώην Γιουγκοσλαβία η Ρωσία έκανε μόνο ένα πράγμα: Να εμποδίζει τους Δυτικούς να παρέμβουν ενάντια στη Σερβία, να τους διασπάει και να τους σέρνει όταν και όπου μπορεί πίσω από ένα φιλοσέρβικο μέτωπο. Αρκεί μόνο να θυμηθούμε το Μάη του '91 όταν η ΕΟΚ και η ΔΕΕ (στρατιωτικό σκέλος της Ευρώπης) αποφάσισαν να υιοθετήσουν το γαλλογερμανικό σχέδιο για αποστολή ειρηνευτικής δύναμης στην Κροατία. Τότε ο Γκορμπατσόφ είχε επέμβει με εκείνη την περίφημη δήλωσή του ότι η ανάμειξη της Ευρώπης στο γιουγκοσλαβικό εμφύλιο δε γίνεται δεκτή από την τότε ΕΣΣΔ και ότι θα προκαλέσει πελώριες συγκρούσεις. Το γαλλογερμανικό σχέδιο πέθανε, ο πόλεμος συνεχίστηκε.

Ήταν η Ρωσία πρόσφατα ιδιαίτερα αποφασιστική και απειλητική απέναντι στη Δύση, την οποία προειδοποίησε να μην επιχειρήσει να απελευθερώσει τη Σρεμπρένιτσα και τη Ζέπα, όταν το ΝΑΤΟ συνεδρίαζε αμέσως μετά την πτώση των δύο πόλεων και τις σφαγές που ακολούθησαν. Η "διαλυμένη" Ρωσία ποτέ δε θα επέτρεπε στη Δύση να καταφέρει ένα καίριο και αποφασιστικό πλήγμα στους σέρβους φασίστες.

Έχουμε επίσης διαπιστώσει ότι η Ρωσία έχει μια πραγματική αντίθεση με εκείνο το κομμάτι του σερβοβοσνιακού σοβινισμού που, έξαλλος απ' το φασιστικό του πάθος, θέλει να κατασπαράξει ολόκληρη τη Βοσνία. Αυτή η αντίθεση πάντα υπήρχε και δούλευε σα δευτερεύουσα. Εμφανίστηκε ξεκάθαρα το '93 με την κατάρριψη απ' τους Δυτικούς των τεσσάρων σέρβικων μαχητικών αεροπλάνων τύπου Γκάλεμπ πάνω από το Μαγκλάι. Ήταν τότε που ο Κάρατζιτς επισκέφτηκε τη Μόσχα για να κλείσει αυτό το ζήτημα ήσυχα και αθόρυβα.

Πιο ανάγλυφα η ίδια αντίθεση παρουσιάστηκε τον Απρίλη του '94 όταν ο σερβοβοσνιακός σοβινισμός κινήθηκε να καταλάβει το Γκόραζντε. Η ανησυχία των Δυτικών για την κίνηση αυτή προκάλεσε την επέμβαση της Ρωσίας. Η προσπάθεια της να περιορίσει και να σταματήσει τη σέρβικη επίθεση έτυχε ανεκπλήρωτων υποσχέσεων εκ μέρους των Σερβοβοσνίων. Είδαμε τότε έναν έξαλλο υφυπουργό Εξωτερικών της Ρωσίας, τον Τσούρκιν, να δηλώνει ότι *«ο καιρός για κουβέντες με τους Σέρβους τελείωσε. Η Ρωσία δεν είναι Μπανανία, αλλά μία υπερδύναμη»*. Το ΝΑΤΟ βομβάρδισε τότε τους Σέρβους με την άδεια της Ρωσίας και η επίθεση στο Γκόραζντε σταμάτησε. Ήταν μετά από την κρίση αυτή που ο δόκτωρ Τσούρκιν εκπόνησε το περίφημο σχέδιο της τριμερούς ομοσπονδίας στη Βοσνία, τμήμα του οποίου ήταν και η κροατοβοσνιακή ομοσπονδία που ανέλαβε να εκτελέσει στο ακέραιο ο ρωσόφιλος Κλίντον κάτω από τις ιαχές των θλιβερών Ευρωπαίων.

Ο σερβοβοσνιακός σοβινισμός έβαζε πάντα τη Ρωσία να συγκρούεται με τη Δύση άκαιρα και απρόβλεπτα αναστατώνοντας τη ρώσικη διπλωματία. Ήταν εκείνος που συνέχεια δε δεχόταν ποσοστά στο διαμελισμό της Βοσνίας κάτω από 70%. Ήταν η διαμάχη που είχαμε επισημάνει από το '93 ανάμεσα στους ακραίους σέρβους σοβινιστές και τη γραμμή Μιλόσεβιτς (όσο μπόρεσε να τον κερδίσει η Ρωσία), ο οποίος είχε υιοθετήσει το ρώσικο σχέδιο, δηλαδή τη συμμαχία με την Κροατία για τη σταθεροποίηση της σέρβικης επέκτασης σε βάρος της Βοσνίας. Ο Μιλόσεβιτς δεχόταν εδαφικές παραχωρήσεις προς τη βοσνιακή πλευρά, ενώ οι σοβινιστές δε δέχονταν ποτέ κάτω από 70%. Όμως η Ρωσία δούλευε λύσεις με ποσοστά κάτω από 70%, με τα οποία θα μπορούσε να διασπάσει τη βοσνιακή και την κροάτικη πλευρά, αλλά και τη Δύση.

Ο ακραίος αυτός σοβινισμός δυσκόλεψε αφάνταστα τη Ρωσία στους αναγκαίους τακτικούς ελιγμούς της. Ήταν για τούτο που χρειάστηκε τόσος καιρός για να κερδηθεί ο σερβοβοσνιακός στρατός στη γραμμή Μιλόσεβιτς και να μείνει δίχως δύναμη, γυμνό, το πολιτικό κέντρο του σερβοβοσνιακού σοβινισμού, που είναι το "Κοινοβούλιο του Πάλε" με επικεφαλής τον Κάρατζιτς. Η σύγκρουση Μλάντιτς - Κάρατζιτς και η κυριαρχία του πρώτου έκφρασε την ηγεμονία της γραμμής Μιλόσεβιτς Ρωσίας πάνω στο σερβοβοσνιακό σοβινισμό. Ο ίδιος ο Κάρατζιτς βέβαια πιστεύουμε ότι είναι ρωσόδουλος που παριστάνει το σοβινιστή και ηγείται της σοβινιστικής κλίκας του Πάλε προδίνοντάς την αδιάκοπα· κάτι ανάλογο με τον πρώτο διδάξαντα αυτή την τακτική, τον Παπανδρέου, ο οποίος στο παρελθόν έχει αποκαλέσει τον Κάρατζιτς "αγωνιστή της ειρήνης".

Η Ρωσία, απ' την ώρα που προσεταιρίστηκε την Κροατία δίνοντάς της μέσω Μιλόσεβιτς την Κράινα για να προωθήσει ένα σερβοκροάτικο μέτωπο πάνω στο πτώμα της Βοσνίας, αποφάσισε ότι ήρθε η ώρα να λύσει τους ανοιχτούς λογαριασμούς της με το σερβοβοσνιακό σοβινισμό. Το πρόσφατο αμερικάνικο σχέδιο που προβλέπει το διαμελισμό της Βοσνίας παραδίνει στους Σέρβους εδάφη ποιότητας και όχι ποσότητας. Αυτό είναι και το σημείο το οποίο δε δέχτηκε ο σερβοβοσνιακός σοβινισμός, ο οποίος αποφάσισε να ρίξει μία βόμβα στο Σεράγεβο ακριβώς για τούτο, νομίζοντας ότι η Ρωσία θα τον καλύψει όπως πάντα.

Όμως έκανε λάθος στους υπολογισμούς του. Όχι μόνο γιατί η Ρωσία έχει αποφασίσει να τελειώνει με τους υστερικούς σερβοφασίστες της Βοσνίας, αλλά και γιατί το αμερικάνικο σχέδιο έχει τις ευλογίες της ίδιας της Ρωσίας, όπως ομολόγησε ο Παπούλιας λέγοντας ότι *«πρέπει να αποδώσουμε έπαινο στην ειρηνευτική προσπάθεια των ΗΠΑ, που υποστηρίζεται και από την Ευρωπαϊκή Ένωση και τη Μόσχα»*. Η μη αποδοχή αυτού του σχεδίου από το σερβοβοσνιακό σοβινισμό εκφράστηκε με τη μη αποδοχή του όρου που είχαν θέσει οι ΗΠΑ για εκπροσώπησή του από το Μιλόσεβιτς.

Οι βομβαρδισμοί του ΝΑΤΟ αποφασίστηκαν στη σύσκεψη της ομάδας Επαφής την Τρίτη 29 Αυγούστου με τη συμμετοχή της Ρωσίας. Γι' αυτό και η πρώτη αντίδραση του Γέλτσιν ήταν η καταδίκη όλων των πράξεων βίας στο έδαφος της πρώην Γιουγκοσλαβίας, δηλαδή κατέκρινε και το βομβαρδισμό του Σεράγεβο και το βομβαρδισμό του ΝΑΤΟ. Ήταν ακριβώς επειδή την ενέκρινε η Ρωσία αυτή την επίθεση που ο ρωσόφιλος Κλίντον, τόσο προστατευτικός απέναντι στους Σέρβους ιδιαίτερα όταν κατέλαβαν τη Σρεμπρένιτσα και τη Ζέπα, εμφανίστηκε ένθερμος υποστηρικτής της. Επίσης ο ρωσόφιλος Γκάλι, ο οικουμενικός προστάτης των Τσέτνικ, εμφανίστηκε αποφασιστικός για το βομβαρδισμό των Σέρβων, ενώ αμέτρητες φορές στο παρελθόν, όταν καταπατούσαν όλες τις αποφάσεις του ΟΗΕ, εμπόδισε οποιοδήποτε χτύπημά τους. Και ήταν ο πράκτορας της Ρωσίας Παπανδρέου που κράτησε μια γαλήνια στάση τη στιγμή που θα ξεσήκωνε ολόκληρη την Ελλάδα σ' ένα πανεθνικό εγερτήριο απέναντι στη δαιμόνια Δύση, αν ο βομβαρδισμός αυτός ήταν αληθινή επίθεση στους Σέρβους. Τα υπόλοιπα ελληνικά κόμματα κράτησαν μια στάση αρχής σα συμπαράσταση στην ορθόδοξη αδελφή Σερβία.

Ασφαλώς οι βομβαρδισμοί αυτοί θα συνεχιστούν μέχρι ο σερβοβοσνιακός σοβινισμός να υποταχτεί ολοκληρωτικά στη Σερβία. Και αυτό πρόκειται να γίνει γιατί οι σέρβοι ναζί εκτελούσαν όλες τις βαρβαρότητες και τη θηριωδία τους πάνω στις πλάτες της Ρωσίας που τους προστάτευε.Ο "ηρωισμός" τους στηριζόταν στην πανίσχυρη στρατιωτική και πολιτική δύναμη του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού. Τώρα που αυτό το στήριγμα στρέφεται ενάντιά τους είναι αναπόφευκτο αυτοί αργά ή γρήγορα να καταρρεύσουν. Ήδη ο Κάρατζιτς έκανε ένα μεγάλο βήμα: Δέχτηκε την εκπροσώπηση των Σερβοβόσνιων από το Βελιγράδι και την εναρμόνισή τους με τη γραμμή Μιλόσεβιτς. Οι Σέρβοι θα πάρουν μέρος στις διαπραγματεύσεις με τον πρόεδρο της Σερβίας, ενώ οι Σερβοβόσνιοι θα στείλουν αντιπρόσωπους αρμόδιους να υπογράψουν το τμήμα εκείνο του σχεδίου που αφορά τους ίδιους. Σε περίπτωση που υπάρξει διαφωνία ανάμεσά τους, η ψήφος του Μιλόσεβιτς θα είναι αποφασιστική.

Η ήττα του σερβοβοσνιακού σοβινισμού δημιουργεί μεγάλο κίνδυνο για τη Βοσνία. Η βοσνιακή ηγεσία και ο Ιζετμπέκοβιτς θα δεχτούν ταυτόχρονα όλες τις πιέσεις για να υπογράψουν ένα σχέδιο που θα καταδικάζει τη Βοσνία στο θάνατό της. Μέχρι τώρα οι Βόσνιοι υπέγραφαν κάθε χαρτί αίσχους και ντροπής βγαλμένο μέσα από την κτηνωδία του σέρβικου πυροβολικού. Τώρα θα κληθούν να τηρήσουν όλες αυτές τις αναγκαίες και ταυτόχρονα απαράδεκτες υπογραφές.Όμως ο Ιζετμπέκοβιτς έχει δηλώσει ότι δεν πρόκειται ποτέ να παραχωρήσουν το Γκόραζντε, όπως προβλέπει το "ειρηνευτικό" σχέδιο, αλλά θα προτιμήσουν να πολεμάνε δεκαπέντε χρόνια. Αυτό που θα πρέπει να περιμένουμε είναι μία αντεπίθεση του βοσνιακού στρατού ενάντια στους σέρβους φασίστες.

Σε κάθε περίπτωση η ειρήνη ρώσικου τύπου που προωθείται έχει να συναντήσει μεγάλες αντιστάσεις. Η Βοσνία στηρίζεται στην ανεξάντλητη δύναμη του λαού της για μία ενιαία, ανεξάρτητη και πολυεθνική Βοσνία. Έχει το διαμάντι της που έφτιαξε μέσα στα ερείπια και την καταστροφή, τις 160.000 του βοσνιακού στρατού. Υπάρχει το πελώριο μέτωπο του Τρίτου Κόσμου, οι ευρωπαϊκοί λαοί και η διεθνής κοινή γνώμη. Τίποτα δεν είναι εύκολο. Η ζωή έχει δείξει ότι η ρώσικη διπλωματία έχει κάνει λάθος αρκετές φορές, γιατί κάνει τους υπολογισμούς της όπως όλοι οι αντιδραστικοί, υποτιμώντας τη δύναμη των λαών.

Σημ. στο τυπογραφείο: *Επειδή οι Σερβοφασίστες δεν υποχωρούν τόσο εύκολα και οι βομβαρδισμοί πρέπει να συνεχίζονται, οι Ρώσοι και οι Έλληνες υποταχτικοί τους αρχίζουν να φωνάζουν για τους βομβαρδισμούς ίσα-ίσα για να καθησυχάζουν τη σέρβικη κοινή γνώμη και τους έλληνες σοβινιστές που τους υποστηρίζουν.*

Η ΥΠΟΤΑΧΤΙΚΗ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ ΣΕΡΒΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Η σέρβικη ορθόδοξη εκκλησία στάθηκε φυσικός και ηθικός προστάτης της Μεγάλης Σερβίας. Ευλόγησε με όλα τα λιβανιστήρια τη σέρβικη εισβολή στην Κροατία και τη Βοσνία, την εθνική εκκαθάριση και όλες τις βαρβαρότητες του σέρβικου φασισμού με τη δικαιολογία της προστασίας των ιερών και οσίων του σέρβικου έθνους. Αλλά έμεινε πάντα πιστή στη μεγάλη "αδελφή" Ρωσία και τη στρατηγική της στην πρώην Γιουγκοσλαβία. Στήριξε το Μιλόσεβιτς στην άνοδό του, τάχθηκε με τον άνθρωπο της Ρωσίας Πάνιτς το 1992, που αποπειράθηκε χωρίς επιτυχία να ανατρέψει τον αυτοδυναμικό σοβινιστή Μιλόσεβιτς, πορεύτηκε δίπλα στο ρώσο πράκτορα Ντράσκοβιτς και κοινώνησε μια ρώσικου τύπου ειρήνη ενάντια στον έξαλλο μεγαλοσέρβικο σοβινισμό. Τη φυσιογνωμία της "θείας" εκκλησίας μας δίνει ο Μπόγκνταν Μπογκντάνοβιτς, πρώην δήμαρχος Βελιγραδίου, ο οποίος εγκατέλειψε τη Σερβία εξαιτίας της αντίθεσής του στο Μιλόσεβιτς και στον πόλεμο:

«Η σέρβικη ορθόδοξη εκκλησία έχει γίνει ο φορέας ενός νέου φονταμενταλισμού, που μοιάζει πολύ περισσότερο απ' ό,τι θα πίστευε κανείς με τον ισλαμικό φανατισμό. Τα επιχειρήματα που χρησιμοποιούνται είναι ανάλογα, ίσως εξαιτίας της τουρκικών επιρροών. Οι βλακείες για την "ουράνια Σερβία", την πραγματική πατρίδα όπου θα συναντηθούν μετά θάνατον όλοι όσοι έπεσαν στον απελευθερωτικό πόλεμο, μου θυμίζουν τόσο πολύ Χομεϊνί» (δημοσίευμα των *Νέων* που φιλοξένησε η στήλη "Εκ των έσω" στην *Ελευθεροτυπία*, 26/8).